

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 409 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
4. jul 2008.

UŽARENI METAK

★ **DOK HOLIDEJ** ★

409

Frenk Larami

UŽARENI METAK

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 409

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

HOT BULLET

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 25. VI 2008.

Tržište: 4. VII 2008.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint, 1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – HOT BULLET

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Beri Koup je odgurnuo tanjir i smrknuto pogledao kroz prozor. Posle nekoliko trenutaka je ustao i zlovoljnim pokretom odgurnuo stolicu iza sebe. Buka je privukla njegovu ženu Elizabetu koja se pojavila na vratima koja su vodila u malenu kuhinju.

– Šta sada nije u redu? – zapitala je mirno.

– Ništa nije u redu – odvratio je Beri i pokretom ruke pokazao na nedirnutu jelo u tanjiru.

– Zar nisi mogla da serviraš nešto bolje?

Ona je pogledala prema stolu i kratko slegnula ramenima.

– Opet isto, je li? – zapitala je kratko.

Koupovo lice se zgrčilo, a ruke stisnule u pesnice. To je bio krupan tridesetogodišnjak, snažan i lepo građen, preplanulog lica i tamne kovrdžave kose koja ga je činila mlađim. Pre tri godine Elizabet je smatrala da je u pitanju lepuškast interesantan čovek avanturističkog duha i uglađenog ponašanja koji je želeo negde da se smiri i, kako je to sam govorio, „negde pusti koren”.

– Opet isto – odvratio je ogorčeno – opet isto. A ti mi nemoj govoriti tako

kao da si srećna i zadovoljna jer ja dobro znam šta misliš?

– Znaš li zaista, Beri? – dobacila je Elizabet prkosno, zabavljena njegovom razdraženošću i zlovoljom.

Muž joj priđe malo bliže i preteći podiže kažiprst.

– Čovek ne mora da ima neku veliku školu da bi te pročitao, draga moja. Ne brini, savršeno mi je jasno da si se trudila da pogoršaš stvari.

– Zar? A ja mislim da sam se svim silama trudila da nam život učinim podnošljivim! – odvratila je plavokosa žena odlučno.

– Podnošljivim?!! – ponovio je on prezrivo i rukom pokazao oko sebe. – Ovo je tebi podnošljivo?!! Ova smrdljiva rupa i sve oko nje? Ti mora da si poludela!!

Elizabet uzdahnu. Istina, dnevna soba je bila skromna, kuhinja mala, ali sve je bilo čisto i uredno. U svakom slučaju, ona se trudila da od te brvnare stvori mesto za pristojan život.

– To je najviše što mogu da učinim sa onim čime raspolazem, Beri – kazala je tiho i naslonila se na dovertak. Više nije imala snage; bilo joj je svejedno šta će Beri reći, misliti ili

učiniti. Jednostavno, bilo joj je dosta svega...

U početku se trudila da nađe opravdanje za svoga supruga. Ali sada nije imala volje za to. Za njih su nastala teška vremena i bila joj je neophodna pomoć. U najmanju ruku ohrabrenje ili lepa reč. Za njega je učinila sve što je znala i umela, hrabrila ga u svemu i nastojala da mu pruži pomoć i podršku. Sada je sve to bilo potrebno njoj jer dalje nije mogla. Dugo je zatvarala oči pred njegovim nedostacima izbegavajući da prizna evidentnu težinu njegovih promašaja. Ali posle tri godine braka koji je u sebi sadržao samo mesec dana nepomućene sreće, bilo joj je savršeno svejedno šta će njen muž reći ili učiniti.

Zato se okrenula i vratila u kuhinju, a on je otišao u sobu koju nije delio sa njom već dve godine. Nije se iznenadila kada ga je nešto kasnije zatekla u dnevnoj sobi, doteranog i obučenog za izlazak. Još uvek je lepo izgledao, ali ona je znala da se ispod tog osmeha i iskričavog pogleda krije nadmenost nedorasle osobe, dečaka koji nikada neće postati pravi, zreo čovek.

– Idem u grad. Ne mogu više da izdržim na ovom mestu.

– Radi kako hoćeš – odvratila je Elizabeta. – Bila je mirnija i srećnija kada je sama i zato je želela da ga se što pre otarasi... njega i njegovih laži i izgovora koje više nije mogla da sluša.

Najteže joj je bilo kada je morala da posmatra njegove besplodne pokušaje da nešto uradi. Farma na kojoj su živeli bila je zapuštena i ona tu nije mogla ništa da učini. Gajila je povrće koje im je trebalo za kuću, a višak je razmenjivala sa susedima za meso i druge potrepštine. U kuhinji se dobro snalazila i vremenom postala pravi majstor da iz ničega napravi nešto dobro i ukusno.

– Kao i uvek – promrmljao je Koup ljutito i odlučnim korakom krenuo prema izlazu.

Ona ga prezrivo odmeri.

– Kada se vratiš zid staje će još uvek ležati na zemlji, Beri, a krov će još uvek zahtevati popravku i bojenje. Ograda će takođe biti puna rupa, a žica iskidana i zardala. Ali ne verujem da će te to mnogo mučiti kada budeš ispijao viski kod Etel Majer.

Koup je zastao i polako se okrenuo. Elizabet je mirno izdržala njegov oštar pogled, a u uglovima usana moglo joj se primetiti nešto kao osmeh.

– Možda je sada promenjena situacija pa Lusila toči njen viski s obzirom da je Virdžil Hergrivs isterao gospođu Majer iz saluna?

– Zašto sada pominješ Etel i Lusilu? – odbrusio je gnevno.

Elizabet nije ustuknula. U poslednje vreme volela je da ga vidi iznerviranog i nesigurnog.

– To je prosta istina za koju znaju ceo grad i okolina. Ne možeš da ideš u Hergrivsov salun jer ti više ne daju kredit, zar ne? A pored toga što

se smrtno bojiš Hergrivsa i njegovih „prijatelja”, ti voliš da posećuješ Lusilu, je li tako?

– Prokleta da si! – zarežao je Koup i dograbio je za mišicu. Mlada žena se instinktivno uhvatila za zavesu i kada ju je muž bacio na drugu stranu odaje zavesa se pocepala i jedan deo joj je ostao u ruci. Pošto je uzgubila ravnotežu, a nije imala nikakav oslonac, svom dužinom se pružila po podu. Iako je osetila strahovit bol nije jauknula niti dala glasa od sebe. Lagano se podigla, skinula deo zavesa koji joj se obmotao oko tela i glasno uzdahnula.

Za to vreme Koup je, ne osvrćući se, izleteo napolje.

Sedela je na podu sve dok nije čula topot njegovog konja. Onda je lagano ustala, namestila zavesu, očistila haljinu od prašine i začesljala svoju dugu, raščupanu kosu.

Sada ili nikad, pomislila je donoseći odluku koju je, znala je to, trebala da donese mnogo, mnogo ranije. U životu je napravila samo jednu grešku i smatrala je da nije pošteno da zbog toga bude surovo kažnjena.

Uzela je kofer i počela da se pakuje.

* * *

Beri Koup nije bio pijan, bar ne toliko koliko je obično znao da se napije. A po mišljenju Etel Majer bio je sasvim blizu toga. Pošto je u toku popodneva utrošila na njega čitave dve

boce, slutila je da nje njena nećaka Lusila uskoro biti izložena njegovom upornom udvaranju. A to joj se nije dopadalo jer je sa Lusilom imala druge planove. U stvari, cilj joj je bio da joj se investicija isplati.

Zato je uzela za ruku mladu devojkicu i povukla je u mali separe što dalje od Berijevog uha. Etel uzdahnu i još jednom sa zadovoljstvom odmeri svoju nećaku, prelepu devojkicu vitkog stasa sa ženskim „atributima” koji bi svakom muškarcu zavrteli pamet.

– Šta je, tetka, šta je tako važno?

– Slušaj me dobro, dušo! Želim da ovaj zaradi sve što dobija.

Devojkica je zbunjeno pogleda. Kao i uvek do sada, bilo joj je teško da odgonetne šta odlučna i stroga Etel ima na umu.

– Ja... – promucala je Etel je podigla ruku što je značilo da devojkica treba da čuti i sluša.

– Znaš, smučilo mi se da i dalje sedim, slušam njegova hvalisanja i gledam kako te otvoreno guta pogledom. Da je u pitanju neki dobrostojeći neženja, ne bih imala ništa protiv, to ti je valjda jasno? Ovako... Ovaj hoće samo besplatno piće, a posle toga i besplatnu ljubav.

Devojkino lice planu rumenilom. Njoj se Beri Koup dopadao i ona to nije mogla da sakrije. Pričao joj je da je svojevremeno bio bogat čovek i uveravao je da će to ponovo postati. Nije imao nameru da zauvek ostane na farmi i traći vreme popravljajući ogradu ili čisteći štalu. Njegova žena

nije prestajala da ga kinji glupim prebacivanjima i tako mu zagorčava život. Mrzela je Elizabet zbog onoga što mu je činila.

– Šta želiš da učinim, tetka Etel?

– upita devojka kada je skupila hrabrost.

Ova se obazre okolo i povuče je sa sobom kroz mala vrata.

– Ha, sada smo sigurni da nas neće čuti. Dakle, hoću da ga usmeriš gde treba. Obećaj mu sve što želi, ali za određenu cenu.

– Cenu? – ponovi devojka začuđeno. Pritom je napućila svoje pune, jarko namazane usne kao dete kada mu nešto nije po volji.

– Dakako, draga moja. Dakle, on mora da smakne Hergrivsa. To nam je neophodno. Već nekoliko puta sam ti napomenula da nam je on jedini problem. Kada razmetljivac bude van igre oni prokletnici što ga čuvaju brzo će se razbežati, a šerif Lesli će uvući rogove. Znaš, imam veliki broj prijatelja koji će me podržati... kada Hergrivs ode. Eto, to je u najkraćem. Da li sada razumeš šta hoću, devojko?

Lusila nije rekla ništa. Nekoliko trenutaka je ćutala, a onda neodlučno klimnula glavom.

Etel ju je dohvatila za ramena i grubo prodrmusalala.

– Zato ne smeš biti popustljiva prema tom čoveku. Do sada je stalno pričao kako je brz na revolveru i hvalisao se da se ne boji Hergrivsa ni njegovih pasa čuvara, a bogami ni šerifa Leslija. Zato ga treba naterati

da se dokaže i za naše dobro sredi tog nitkova.

Lusila je prebledela, a usne su joj zadrhtale.

– Ali, kako može, tetka Etel? Znaš da Hergrivs nikada nije sam i da je uvek okružen telohraniteljima.

– Koup tvrdi da je pametniji od svih njih pa neka sada to i dokaže. Reci mu da raskidaš i da se nećete videti sve dok ne dobijem nazad moj salon. Kaži mu da mora da ubije Hergrivsa i ti ćeš.... učinićeš sve što želi.

Devojka je zabrinuto ćutala i Etel nije htela da navaljuje. Da bi smirila situaciju počela je da češlja i uređuje Lusilinu kosu.

– Tako si lepa, draga moja – kazala je i zadovoljno se nasmešila. – I imaš sve za čim on čezne i to ne treba lako da mu daš. Ako se tako nešto desi brzo ćete se zasititi i odbaciti kao istrošenu igračku. Zato ga moraš naterati da zasluži tvoju naklonost, draga. Samo tako će te uvek uvažavati i nastojati da te zadrži. Dakle, dogovorile smo se, zar ne? Sada na posao!

Lusila je klimnula glavom i zadovoljno se pogledala u ogledalu. Znala je da divno izgleda i svaki dan je dobijala komplimente. Od stalnih gostiju je krišom načula da su se neki čak i tukli zbog nje. Sa tugom je pomislila na period proveden u tetkinim salonu kada joj je Etel dozvoljavala da više komunicira sa gostima, a ponekad čak i da peva.

Sada je bilo drugačije. Doduše, ako Beri Houp učini ono što je tetka od

njega tražila, možda će se opet vratiti veseli salunski dani ispunjeni pesmom. Možda će kojim slučajem opet moći da se približi Džoniju Heketu. On ju je oduševljavao i uzbuđivao na poseban način... Jeste da su svi govorili kako je surov i zao, ali ona nije ništa znala o tome. Ili nije želela da zna...

Vratila se u drugu sobu i izazovno se nasmešila Beriju Houpu. On ju je odmeravao pogledima punim želje.

– Dođi, Lusila – dobacio joj je posle nekoliko trenutaka, čim je video da tetka nije sa njom. – Ima nekoliko stvari koje bi trebali da rešimo.

Prišla je njegovom stolu i bez reči sela.

– Šta nije u redu? – upita Beri brižno. – Deluješ mi nekako tužno, čak zabrinuto.

– Oh, sve je u redu – odvratila je neodlučno. – Baš sve, Beri...

Koup je ustao i prišao joj. Dodirnuo je kažiprstom ispod rupice na bradi i okrenuo njeno lepo lice ka sebi.

– Reci mi. Nema ničega što ne bih učinio za tebe.

Lusila je oborila glavu i počela da se poigrava dugmićima na haljini.

– Tetka Etel je upropašćena. Hergrivs joj je na prevaru oteo salun, a šerif Leslie neće ništa da preduzme. Ni on ni bilo ko drugi. Svi se boje tog prokletog čoveka!

– Ja ga se ne bojim – slaga Koup.

– Neka ide do đavola!

Devojka ga pogleda u oči.

– Da li to zaista misliš?

Znam da si slične stvari i ranije govorio, ali ljudi ponekad znaju da kažu nešto što ne ...

– Hergrivs je obična naduvana vreća.

Lusila ga obgrli oko vrata susrevši se u trenutku sa tetkinim pogledom. Etel je, naime, ostala u susednoj prostoriji, ali je iza odškrnutih vrata pomno pratila šta se događa. Sada je samo klimnula glavom želeći da ohrabri devojku i ponovo se sklonila.

Za to vreme Lusila je pustila da Berijeve šake kliznu preko njenih ramena sve do struka. Nije se opirala kada ju je Houp čvrsto stegao i privukao bliže sebi. Iz iskustva je znala kakvu moć ima nad muškarcima, ali joj je prijalo da to svaki put sebi i dokaže.

– Tetka Etel kaže da ćemo morati da napustimo grad ako joj do kraja sedmice ne bude vraćen salun. Rekla je da se nikada više nećemo vratiti jer ovde nema pravih ljudi. Ne znam, ali je možda u pravu – dodala je mazno.

Dok je govorila osetila je kako Koupovo disanje postaje sve ubrzanije.

– Da... još je kazala da ću morati da prekinem kontakt sa svima u ovom gradu, Beri. Više neću moći da izlazim niti da primam posete. Kaže da će mi tako biti mnogo lakše kada ode-mo. To mi teško pada ali... ona zna šta radi.

Koup ju je odgurnuo i ljutito se namrštio.

– Šta ti to, do đavola, govoriš?

Devojka obori pogled kao da se stidi.

– Rekla je da... da moram da prekinem sa tobom. Bez odlaganja. Možemo se oprostiti pošto se više nećemo vidati. Ni danas, ni sutra.... nikada više!

Koup joj lagano podiže bradu i odmeri je s ljubavlju. Suze u njenim očima izazvale su kod njega talas nežnosti i čežnje koji je ga je raspinjao i palio mu utrobu vatrom koju niko nije mogao da ugasi.

– Ona... neka se nosi u pakao! – progundao je ljutito.

Lusila mu stavi prst na usta.

– Ne, Beri, nemoj se ljutiti i nemoj vikati. Ti znaš da te ja želim, isto onoliko koliko i ti želiš mene. I stalno mislim o tebi, dragi... Ali, ako tetka Etel nešto kaže onda ona to zaista i misli. Sam znaš koliko je tvrda i odlučna u svojim namerama. Nema mnogo prijatelja, ali zna da ceni onoga ko joj pritekne u nevolji.

Koup se ugrize za usnu. Nekoliko trenutaka je grčevito razmišljao, a onda dobacio:

– Ona želi da ga vidi mrtvog? – dobacio je.

– Koga?

– Pa Hergivsa!

Lusila nemoćno raširi ruke.

– Ne znam, Beri..Volela bih da postoji neki drugi put, ali... Kako tetka Etel može da dobije salun ako Virdžil Hergrivs ostane živ? Zaista ne znam. S druge strane, kako se tom čoveku može stati na put? On je vrlo moćan i sve drži u svojim rukama.

– Ipak može biti pobeđen – odvrati Koup neubedljivo. U celoj kući vlada-la je tišina i on se nelagodno promeškolji. Čelo mu se orosilo znojem, a dlanovi postali vlažni i skliski. Nasuo je sebi još jedno piće, popio ga naskap i odmah se osetio bolje.

Sada mu je sve izgledalo drugačije. Čak je poverovao u ono što je rekao za Hergrivsa... Da, istina je. Pa i taj prokletnik može biti ubijen. Svaki metak ubija makar ko da ga je ispalio. Ako dobro isplanira, ako ga ne uhvati panika, ako...

Glasno je uzdahnio i pogledao Lusilu u oči:

– A šta ja u svemu tome dobijam?

Ona napući usta nastavivši da glumi ljupkost i naivnost.

– Kako to misliš? – upitala je „iznenađeno”.

– Šta ću dobiti kada uklonim Hergrivsa i oslobodim grad? Koja je moja nagrada?

Devojka ga zavodnički pogleda i čvrsto ga zagrlila.

– Ja! Želim te, Beri i moraš biti moj! Pošto ćeš je spasti bede, tetka Etel će te takođe zavoleti i biće ti zauvek zahvalna. Ona neprestano ponavlja da onoj osobi koja joj pomogne da povrati salun nijedna želja neće ostati neispunjena... dok je ona živa.

Koup ju je pomilovao po kosi.

– Naspi mi još jednu – kazao je blago je odgurnuvši. Ponovo je iskapio viski do dna i kroz prozor pogledao na glavnu ulicu. Poduhvat je rizičan, mislio je, ali je ono što ga čeka bilo

suviše privlačno... Ako uspe Etel će mu jesti iz ruke, a ova mlada lepotica biće zauvek njegova. Piće ga je ohrabrilo, a Lusilin pogled dao mu je neku čudnu snagu.

– Reci tetki da ne brine – izustio je najzad.

Devojka mu se bacila u naručje i obasula mu lice poljupcima.

– Ovo je mnogo bolje – nasmešio se. Zatim je uhvatio za ruku i još jednom se zagledao u njene prekrasne oči boje neba. – Kaži tetki da ne brine, draga. Sve je dogovoreno zar ne? – dodao je, a onda se ispravio i proverio kako mu je pričvršćen opasač.

– Odlaziš, Beri?

Klimnuo je glavom.

– Videćemo se kasnije – dobacio je izlazeći. – Sada je vreme za akciju.

Izašao je iz kuće na stražnji izlaz i krećući se sporednim ulicama, pošao prema gradskoj štali. Uzeo je svog konja i glavnom ulicom odjahao do izlaza iz grada. Tamo ga je vezao za jedno drvo koje je zaklanjala pljosnata stena i pešice se vratio natrag, stalno se držeći senki nadstešnica. Natukao je šešir na oči kako ga niko ne bi prepoznao mada su prolaznici bili retki i nijedan ga nije ni primetio.

U jednom trenutku je stao da odahne osećajući kako ga obliva hladan znoj. Smiri se, Beri, govorio je sam sebi, smiri se. Sada si u igri i više ne možeš nazad. Ako bi to učinio, nikada više ne bi mogao da posetiš Lusilu niti pogledaš u oči onoj rospiji Etel Majer. Ta tračara bi svima razglasila

da je bedna kukavica i sa životom u Maršavilu bilo bi završeno.

Krenuo je dalje i ponovo zastao tek kada je stigao naspram saluna. I večeras će sve biti puno, pomislio je. Pa neka, on će biti strpljiv, naći pogodno mesto i čekati.

Hteo je sve da okonča samo jednim metkom.

* * *

– Ne uzgledaš baš oduševljena, tetka Etel – kazala je Lusila tetki kada joj se ova pridružila u dnevnoj sobi.

Bivša vlasnica saluna stade pored prozora i zagleda se na ulicu.

– Još nema razloga za tako nešto, draga.

– Ali, Beri će ubiti Virdžila Hergrivsa i onda...

– Možda..., ali sumnjam. On je brbljivac, a ne čovek od akcije.

Devojka se zbuni.

– A zašto si onda tražila od mene...

– To je jedna od mogućnosti, a ja sam u položaju da moram pokušati sve, draga. Ko zna, možda će ta budala Kroup stvarno uraditi ono što je obećao. Možda će imati toliko pameti, pronaći pravi trenutak i zaista ubiti Hergrivsa. Ako se to desi, utoliko bolje. Ako ne... – rezignirano je odmahнула rukom i svom težinom se spustila na divan bacivši pritom pogled na boce koje su se nalazile na stolu. Toliki viski će ga možda i ohrabriti, zaključila je i pogledala u devojku.

– Hajde, čemu takvo lice? – kazala je pokušavši da je umiri. – Ti si učinila sve što si mogla. Tačnije, rečeno, bila si odlična, draga. Hm... možda u tebi čuči nova Etel Majer što uopšte nije za potcenjivanje, veruj mi na reč. Ako je to istina, onda neko kao Beri Koup uopšte nije za tebe. Kada budeš zrelija i malo iskusnija ja ću ti naći pravog čoveka.

Lusila se nespokojno osvrnula oko sebe. Pokušala je da zamisli Beri Koupa kako ulazi u salun visoko dignutog čela sa revolverom u ruci, spreman da izazove i samog đavola. Zamišljajući ga takvog osetila je ogroman ponos i ponadala se da će ga ceo grad poštovati i obožavati.

– Sada ćemo pripremiti čaj, Lusila – rekla je Erel i prekinula je u sanjarenju. – I kolače sa kremom, draga. Osećam potrebu da ovo čekanje prekratim nečim lepim i prijatnim.

Devojka je ustala i radoznalo je odmerila. Čudilo je što je njena tetka tako smirena i pribrana. Lagano je pokupila čaše i pošla prema kuhinji. Tetka je sigurno u pravu, zaključila je, rešena da i sama bude mirna koliko god je to moguće.

Konačno, tetka Etel još nikada nije pogrešila.

* * *

Beri Koup je strpljivo čekao da se ulice zaodenu tamom, a ljudi povuku u kuće ili se razmile po salunima rešeni da tamo provedu večer. Po deseti

put je proverio da li mu je revolver pun i obrisao znojave dlanove o košulju. Bio je zadovoljan zbog svog plana smatrajući da je to najbolji, odnosno jedini mogući način da svoju misao sprovede u delo.

Oprezno je šmugnuo u sporednu uličicu pored salina, a odatle se neprimetno, zbog buke koja je dolazila iznutra, ušunjao u dvorište. Neko vreme je kao kip stajao iza stuba nastrešnice, a onda otvorio malena vrata i lagano se popeo uz stepenice. Kada se našao na vrhu šćućurio se u tami, još jednom prelazeći svaku pojedinost svoga plana.

Znao je da je mogao da nastrada. Naime, ako ga primeti neki od Hergrivsovih ljudi i odmah reaguje.... Osetio je kako ga obliva znoj, vlaži kragnu košulje, a zatim se sliva niz leđa. Usta su mu postala nepodnošljivo suva, a uglavi mu je bučalo. Za trenutak je sklopio oči pokušavajući da se smiri. Iako ga je obuzeo neopisiv strah, nije želeo da odustane jer je pomisao na Lusilu i puno opara koje će mu Etel dati kada bude imala salun, bila suviše primamljiva. Čuo je lupanje sopstvenog srca i pažljivo oslušnuo: u blizini se nije čuo nikakav šum.

Naravno, iz prizemlja se čuo zveket čaša, muški žagor pomešan sa grlenim ženskim kikotom i pomeranjem stolica. Ništa uznemirujuće, zaključio je. Uobičajeno večer u salunu bez ičega što bi izazivalo pažnju.

Lagano se podigao i na prstima krenuo kroz hodnik, tačno prema sobi Virdžila Hergrivsa. Novi gospodar grada bio je čovek sa ustaljenim navikama; tačno u osam sati silazio bi u salun kicoški odeven kako bi impresionirao sve prisutne. Na dnu stepenica sačekao bi ga Džoni Heket dok je Ed Driskol motrio sa sporednog ulaza. Često bi se u blizini našao i šerif Lesli što je značilo jedan revolver više. Dakle, Hergrivs se oseća sigurnim i zaštićenim tako da neće biti posebno oprezan, zaključio je Koup. A on će ga zaskočiti pre toga i onda...

Progutao je pljuvačku, a kada mu je pod nogom zaškripala daska ukočio se u mestu. Izustio je u sebi kletvu i, ko zna zašto, setio se Elizabet koja je verovatno završila zalivanje povrća i sada sedi na verandi, nezadovoljna i ogorčena.

A na početku sve nije bilo tako. Naprotiv, šarmantna i privlačna Elizabet bila je oličenje snova svakog muškarca. Do tada još nikada nije upoznao takvu, kompletnu, potpunu sreću i kajao se što nije više radio na tome da sačuva zajedničku ljubav. Na žalost, nije se dovoljno trudio jer je voleti nju značilo voleti i njen dom, naporno obrađivati zemlju, popravljati ograde, zidati pomoćne zgrade i raditi još niz drugih, njemu odvratnih poslova.

Uzeo je revolver u drugu ruku, opet obrisao desni dlan o košulju i nastavio da se šunja prema Hergrivsovoj sobi...

Odjednom, vrata su se otvorila i hodnik je ispunio mlaz svetlosti. Na njegov užas, to nije bio neoprezni i nenaoružani Hergrivs, nego revolveraš Ed Driskol. Pri jarkoj svetlosti petrolejke kosa mu je izgledala još crvenija, a lice bilo neprirodno smrknuto. Njegov ljutit pogled zaustavio se na neznancu i ruka je munjevito poletela...

Koup je podigao revolver ali to je bilo suviše sporo za jednog profesionalca koji je u treptaju oka izvukao revolver velikog kalibra i pritisnuo oroz. Udar kuršuma odbacio ga je niz hodnik; udario je glavom o zid tako da mu se za trenutak zamračila svest. Ipak, instinktivno se odupro unazad i to ga je spaslo jer je drugi kuršum otkinuo komad iverke sa mesta na koje se naslonio samo trenutak ranije. Ne znajući šta radi i kuda ide, opet se bacio u drugu stranu.

No, instikt ga je poveo niz hodnik prema spoljnim stepenicama: osetivši da ide u dobrom smeru grabio je napred i teturajući se sručio u dvorište. Napravio je još nekoliko koraka i zašao u mrak, za momenat zastao i odmah zatim posrćući krenuo niz ulicu. Negde iza sebe čuo je glasove, bat koraka sa sprata i povike ljudi u trku. Neko je izvikivao njegovo ime tražeći da ga odmah pronađu...

Odjednom je osetio strahovitu slabost. Naslonio se leđima na vrata nekog magacina i duboko uzdahnio. Iz saluna je na ulicu kuljala bujica ljudi koji su galamili i osvrтали se na sve

strane. Nije mogao da prepozna njihova lica, ali je čuo škljocanje revolvera i ljutite povike.

U glavi mu se mutilo pa je lagano sklopio oči i čučnuo.

Vratio je revolver u futrolu proklinjući Lusilu i njenu tetku.

* * *

Etel Majer ga je odvukla sa ulice zaklanjajući ga iza dva konja koja je vodila njena sestričina. Čula je pucnjavu i izašla da vidi šta se dogodilo. Sasvim slučajno je videla kada je Koup pao pored vrata magacina i sve shvatila.

Odmah je organizovala dvojicu svojih starih posetilaca da gomilu sa Heketom i Driskolom na čelu pošalju u drugom pravcu, a ona krenula u akciju. Naime, naredila je devojci da izađe i što je moguće brže odveže dva konja sa privezišta i povede ih prema magacinu. Uz dosta napora je podigla Koupa na noge i, zaklonjena Lusilom i dvema životinjama, gotovo ga dovikla u dvorište iznajmljene kuće u kojoj je stanovala.

Brzo ga je pregledala i uzmaknuvši korak nazad, sumorno uzdahnula:

– Gotov je! – rekla je uzdrhtaloj devojci čije lice je bilo belo kao kreč. – No, šta možemo – dodala je, a onda žurno naredila. – Poteraj te konje prema salunu, draga. Nadam se da će ih njihov dolazak još više zbuniti.

Devojka je poslušala bez reči, a onda suznih očiju kleknula pored ranjenika.

On ju je prepoznao i pokušao da joj stisne ruku. Ali, taj stisak je bio suviše slab i mlitav. Preplašena, ona podiže glavu i pogleda Etel tražeći podršku i pomoć. Ali ova nije pokazala ni najmanju zabrinutost... bar ne za Koupa.

– Oh, tetka Etel, nemojte dopustiti da umre! – zavapila je očajnički.

– Neizbežno se ne može sprečiti, drago dete. Pa razneto mu je pola stomaka...

Devojka je kratko kriknula i tek tada pogledala nadole; Koup je rukom pritiskao kopču opasača dok mu se krv slivala između prstiju. Osetila je mučninu u želucu, ali je ipak uspešla da se sabere.

Onda je Koup otvorio oči.

– Dovedi doktora Flega, Lusila. Brzo... – prošaputao je jedva čujno.

– To nema nikakvog smisla dete – dobaci Etel brzo. – I sama znaš da je Fleg na Hergrivsovoj strani. Dok ga dopremimo tamo ceo grad će znati ko je u pitanju. A onda će ga Fleg jednostavno pustiti da umre ili će ga, što je još gore, predati Hergrivsu. Sad shvataš u kakvom je položaju – dodala je i prosto odvukla devojkicu od ranjenika.

– Jesi li ga ubio? – upitala je kratko.

Koup odmahnu glavom.

– Driskol... taj đavo me je primetio kada sam ... Bio sam na domaku cija... Vraški blizu uspeha...

– A ipak si zabrljao – konstatovala je Etel.

Koupovo lice se ukočilo, a pogled mu je postao tvrdi.

– Vrag te odneo, pokušao sam...

– Pokušati nije dovoljno. Treba uspeti, dragi moj. Sada si nas uvukao u nevolju.

– Kako? – začu se devojčin glas.

– Ali, tetka... Pa sve je bila tvoja ideja...

Etel je oštro pogleda.

– Miruj devojko i pazi šta pričaš. Koup neće još dugo. Zato želim sve da saznam i vidim gde je pogrešio. Tako će neko drugi moći da uradi ono što njemu nije pošlo za rukom. Taj će biti neko bolji od njega, neko ko nije tako vraški glup.

Lusila je zaprepašćeno odmeri. Nije mogla da veruje da njena tetka priča tako nešto, odnosno, da je uopšte ne dira Koupova sudbina. No, iz iskustva je znala da je bolje da ćuti...

Za to vreme Etel je sela pored ranjenika, uzela mu glavu i pažljivo je stavila u krilo.

– Koliko dobro je Hergrivs čuvan, Koupe? Da li se neko može provući do njega?

– Ne – odvratio je ovaj kratko.

– Tako dakle? No, neko će ipak morati – promrmljala je, ali više za sebe.

– Neću dozvoliti da me ponižava. Pokušavaću i dalje da ga uklonim, a ti mi moraš reći koji je najbolji način da

to postignem. Pomozi mi obaveštenjima, Koupe, a ja ću ti se odužiti koliko je to moguće.

Ranjenikove beskrvne usne se čudno isktivile.

– Do đavola sa dugom. Briga tebe što ću umreti...

No, Etel kao da ga nije čula.

– Mora da postoji neko ko ga može ubiti – prošaputala je promuklo. – Pa taj đavo je likvidirao bar pola tuceta ljudi, a isto toliko ih oterao iz grada! I sam znaš da ga mnogi mrze isto toliko kao i ja – dodala je i stegla Koupovu ruku tako čvrsto da je on glasno jauknuo. – Eto, noćas je ubio i tebe. Nemoj umreti puštajući da ostane nekažnjen. Reci mi šta i kako da radim. Sigurno znaš gde si pogrešio i u čemu si pogrešio. Hajde, reci... Reci kako bi postupio kada bi ti se još jednom pružila šansa.

Lusila je naslonila glavu na stub ograde nastojeći da savlada mučninu. Ona nikako nije mogla da shvati kako Etel može da bude tako uporna...

Koup se pomerio trudeći se da prikupi ostatak snage.

– Ti si zaista prava kučka, Etel – rekao je sa gorčinom u glasu. – Možda je trebalo da zaigram igru s tobom, a ne sa Lusilom. Sto mu gromova, ti si zaista odlučna žena i znaš da guraš čoveka kada...

– Ne govori, već razmišljaj! – prekinula ga je Etel.

On se s mukom osmehnu zaboravljajući na trenutak strašan bol u stomaku. Uostalom, znao je da je u jednoj

stvari Etel u pravu: živ neće dočekati jutro. Pomislio je na Lusilu za kojom je žudeo, na ravnodušnost građana, na omraženog Hergrivsa koji ih je terorisao. Jeste da je želeo da mu se osveti, ali...

– Ne, tu se ništa ne može – rekao je odmahnuvši glavom. – Hergrivs je suviše dobro čuvan, a ljudi pored njega su izuzetno vešti i opasni.

– Dobro, samo... Mora da postoji neko ko može da ga ukloni. Niko nije neuništiv!

Koul je kratko počutao.

– Možda... Ali to bi morao da bude neko brz i opasan kao Bili Kid, Vajet Erp ili još bolje, neko hladan i brz kao Dok Holidej – kazao je i turobno se osmehnuo kao da mu se ta misao dopala. – Da, Dok Holidej bi ti mogao pomoći. Samo, njega nećeš dobiti za svoju igru, Etel. Taj čovek nije revolveraš. Ipak, bilo bi dobro da ga sredi – dodao je jedva čujno, nekako zlobno se osmehnuo i ... sklopio oči zauvek.

Etel uzdahnu i pažljivo mu spusti glavu na zemlju. Čim je ustala Lusila je žurno prišla i kleknula pored tela.

Žena je nezadovoljno odmeri.

– Kada završiš sa plakanjem pozovi nekoga da tu budalu odnese kod pogrebnika.

Devojka je pogleda suznim očima.

– Koga da nađem? Niko neće hteti da nam pomogne!

– Možda niko neće hteti da pomogne meni, ali što se tiče tebe... to je već druga pesma. Samo ga odnesi odavde

i onda mi se javi. Sutra imamo naporan dan i ne bih želela da me neko od Hergrivsovih revolveraša davi glupim pitanjima.

Rekavši to Etel Majer se udaljila žurnim koracima. Za trenutak je zastala na ulazu i osmotrila ulicu, a onda ušla u kuću.

Lusila je nekoliko trenutaka nepomećno zurila u mrak. Pokušala je da mirno prihvati stvarnost i vidi šta joj je činiti. Znala je da je Etel rekla svoje i da se ni u kom slučaju neće predomisлити.

Posle nekog vremena se okrenula, osmotrila nepomično Koupovo telo i potrčala niz ulicu.

* * *

Džim Trims nikada nije uživao u piću. Nije imao vremena za zadovoljstva, nikada se nije kockao i veoma retko sebi dopustio trenutke opuštanja. Okoreli neženja, brižljivo je sticao bogatstvo koje nije nameravao da deli ni sa kim. Koliko mu je bilo poznato, nije imao rođaka i nije ni želeo da ih ima. Rad je bio njegov život, rad je bila jedina sreća za koju je znao. Izgradivši od bedne trščare trgovinu sa najvećim prometom u Maršavilu, ostvario je svoju životnu ambiciju. Imao je samo još jedan cilj koji ga je zaokupljao, a to je da preuzme i drugu trgovinu u gradu i tako isključi svaku konkurenciju. Imao je planove kako da poboljša snabdevanje, prošir-

ri asortiman i, naravno, ostvari mnogo veću zaradu.

Ali, izgleda da je Virdžil Hergrivs imao sasvim drugačije namere. Želeo je da pokori grad i dobije njegovu trgovinu. Trims je to znao i plašio se te mogućnosti. Takav razvoj događaja za njega bi značio kraj. Naime, njegov dugogodišnji trud i rad bili bi obezvređeni i verovatno bi morao da napusti grad. Zato je podržavao Bena Entila, Hergrivsovog protivkandidata u nadmetanju za prvog čoveka Maršavila i dao čak sto dolara za njegovu izbornu kampanju.

U noći kada je Beri Koup izgubio život. Trims je čuo samo neuobičajenu gužvu. Potajno je pozeleo da su se Hergrivsovi ljudi posvađali i međusobno se poubijali. To bi mu život učinilo lakšim...

Te večeri dugo je sedeo na poslovnim knjigama, zabrinut zbog iznosa novca koji mu kupci duguju. Naravno, kao promućuran čovek i vlasnik radnje u oblasti koja se razvijala, znao je da mora da privuče kupce tako što će im odobriti neke kredite. To je i učinio, ali se vremenom njihov broj nije smanjivao. Naprotiv, sada je izgledalo da je broj onih koji duguju daleko premašuje broj redovnih platiša. To nije bilo dobro i on je rešio da već od sutra preduzme određene mere.

Zatvorio je knjigu i iznenađeno se trgao kada je na stražnjim vratima začuo tiho kucanje.

– Ko je? – upitao je zabrinuto.

– Otvorite, Džime. Ja sam, Etel.

Džim Trims se namršti: Etel Majer mu se nije nimalo dopadala i on nije video razlog zašto ta žena uporno pokušava da se sprijatelji sa njim. No, nezavisno od toga, uvažavao ju je kao ličnost koja je u gradu imala određeno „ime“, a samim tim i uticaj. Tačnije rečeno, ona je bila neko sa kim je na dužu stazu morao da računa. Osim toga, shvatio je da ne treba da joj se zamera jer je u pitanju bila žena dugog jezika, glasna i prodorna, koja je poslovnom čoveku mogla da nanese priličnu štetu.

Sa uzdahom je otvorio vrata, a Etel je takoreći prohujala pored njega ne čekajući poziv da uđe unutra. Namereno nije obratila pažnju na njegov upitni pogled već je ispod oka odmerila kako izgleda radna soba jednog samca. Po izrazu lica moglo se zaključiti da nije impresionirana, ali ni razočarana.

– Moramo još noćas da razgovaramo sa Entilom, Džime. Uzmite kaput!

Trims je začuđeno pogleda.

– U ovo dona noći ne nameravam nikuda, gospođo Majer. Da li vi znate koliko je sati?

Ona prezrivo odmahnu rukom.

– Znam da je noć, ali je krajnje vreme da svi pomerimo iz fotelja svoje stražnjice i učinimo nešto konstruktivno u vezi sa Hergrivsom. Pretpostavljam da ste čuli da je noćas ubio Beri Koupa?

– Nisam čuo ništa sem pucnjeva koji me se ništa ne tiču, gospođo Majer

– odbrusio je namrgođeno. – Koupa, rekoste? – ipak je dodao.

– Da, da... – odvratila je Etel šetajući se gore dole. – Prokleta budala! Zamišljao je da može da smakne Hergrivsa i to platio glavom. Umro je u mom dvorištu prethodno okrivivši Eda Driskola.

Džim Trims se nije preterano začudio.

– I vi nameravate da napadnete Hergrivsa po tom osnovu? – nasmejao se s gorčinom.

Etel mu odbrusi.

– Nisam toliko luda, Džime! Koup je mrtav i s tim je gotovo. Bar što se njega tiče. Ali, to nam otvara drugo polje mogućnosti.

Trims ju je pogledao kao da sedi na iglama. Ovo što je rekla ipak ga je zainteresovalo pošto je Edit znao kao osobu koja ne čini ili ne govori ništa nepromišljeno.

– Kao na primer? – upitao je neodlučno.

– To ćemo pretresti sa Entilom. Potrebni ste mi da ga ubedite da je ono što imam na umu za nas jedina šansa. Naime, jasno mi je da bez vas neće hteti ni da me primi.

Trims je to dobro znao. Kao najstariji i najugledniji građanin Maršavila, Ben Entil nikada nije, a niti bi imao vremena za Etel Majer. Njegovo baptističko vaspitanje nije se moglo pomiriti sa kockanjem u njenom salunu, a još manje sa prisustvom „žena za zabavu” koje su bile veoma popularne. Obrazovan i uglađen, on nije

mogao da podnese njen prost, često prilično vulgaran jezik. Zato je Trimsu i drugim dobrostojećim ljudima u gradu trebalo mnogo truda kako bi ubedili Entila da se kandiduje za gradonačelnika. Uspeli su samo zahvaljujući tome što je grad nosio ime po njegovoj supruzi Marši, tako da stari baptista nije mogao da podnese pomisao kako bi, u slučaju Hergrivsove pobede, grad postao leglo greha i kriminala.

– A šta tačno imate na umu, gospođo Majer? – zapitao je,

– To ćete ubrzo saznati. Ne želim da dva puta pričam jedno isto. Samo uzmite kaput i idemo da ga probudimo! – dobacila je, gurnula vrata i nastavila ka dvorištu. Trims se namrštio, ali je krenuo znajući da će život postati mnogo komplikovaniji ako ne pođe za njom. Samo... slutio je da iz susreta Etel Majer i Bena Entila neće proizaći ništa dobro. Jer, dogovor ili bilo kakav savez između dvoje tako različitih ljudi bio je nezamisliv.

Požurio jer za njom i ljutito joj dobacio:

– Želim da kažem da ovo smatram.... neprijatnim događajem i ne bih voleo da... pa da postane uobičajeno. Dan je dovoljno dug... ako mislite da treba nešto da prodiskutujemo.

Etel se prezrivo osmehnu.

– Niko neće doći ni na kakvu „izuzetnu” pomisao ako nas noću vidi zajedno, Trimse – odvratila je idući ka izlazu. Onda su oboje ubrzali korak i tek posle nekih desetak minuta stigli

do kuće Bena Entila koja se nalazila u predgrađu Maršavila.

– Možda bi bilo najbolje da se prvo ja najavim, gospođo Majer... – proceđi Trims. – Znaate, Ben možda neće...

– Samo ga probudite. Ono što imam na umu i .... i u čemu treba da me podržite, zahteva hitnu akciju. Pa do izbora je ostalo samo osam dana.

Trims se nakašljao i uprkos rastućoj nelagodnosti, glasno pokucao na glavna vrata. Prošlo je nekoliko minuta pre nego što je Entil otvorio.

Čim je ugledala domaćina, Etel je odgurnula Trimsa i prva ušla unutra.

– Ovo neće dugo trajati, Entile – kazala je umesto pozdrava. – Uverena sam da ćete shvatiti da vas ne bismo uznemiravali u ovo doba noći da to nije apsolutno neophodno.

Entil se lagano okrenuo na petama ćutke gledajući kako neka ženska prilika prolazi pored Trimsa i ulazi u kuću. Njegovo izduženo i mršavo lice izvila je grimasa negodovanja. Pogledao je u vlasnika trgovine, ali sve što je od njega dobio bilo je sleganje ramenima.. Konačno se povratio od iznenađenja i uspeo da upita:

– U čemu je stvar, gospođo Majer?

– U tome kako da se izvučemo iz nevolje.

– Da se izvučemo? Mi? – upita starac indtinktivno zagladivši razbarušenu kosu koja mu je štrčala na slepoočnicama. Zatim je teatralnim pokretom zategao kućni ogrtač oko izduženog, mršavog tela. U stvari, nije znao šta će sa rukama i ovako je samo je još

više naglasio svoju već vidljivu nelagodnost.

– Da, da... U pitanju sam ja, vi, Trims, svi... Hergrivs je stegao omču oko grada i više se ne može trpeti. Taj čovek mora biti onemogućen i to što pre.

Entil se okrete prema Trimsu.

– Nemoj mi reći da me uznemiravate u ovo doba noći samo zato da mi kažete ono što već znam? – povikao je.

– Hoću akciju i to odmah – dobacila je Etel. – Kao što znate, Hergrivsova izborna kampanja zasniva se na zastrašivanju svakog u pokrajini, zar ne? Po onome što sam čula a što verujem da je istina, njegovi plaćenici će pretući, a možda i potpuno uništiti svakoga ko nije spreman da ga podrži.

– Ja imam podršku naroda – odvratio je Entil.

– Vi imate podršku gomile kukavica i budala koje još ne shvataju šta ih je snašlo – dobacila je Etel prezrivo.

– Recite za njih šta hoćete, ali to su moji prijatelji i podržaće me do poslednjeg daha.

– Možda, ali do sada nisu učinili ništa i zaustave Hergrivsa – podsetila ga je, primetivši da je strela koju je poslala pogodila cilj.

Entil je ponovo pritegao kaiš kućnog mantila i ispravio se. Nije izgledao obeshrabren.

– Oni su mirni, uljudni građani koji poštuju zakon – kazao je ponosno. – A baš to je ono što vi ne razumete,

gospođo. Kada dođe taj dan oni će pokazati svoju pravu vrednost.

– Ha, već ih vidim kako su se sakrili po tavanima, podrumima i stajama... u jazbinama kojota ako treba. Pa niko ne želi da se izloži hladnokrvno pripremljenoj smrti.

– Oni nisu kukavice! – povikao je Entil.

– Možda i nisu – složila se Etel. – Oni su obični miroljubivi i dobrodušni ljudi. U tome i jeste ono što želim da naglasim; naime, niko od njih nika-da nije dolazio u dodir sa nasiljem, bar ovakvim koje su nam nametnuli Hergrivs i njegovi banditi. Većina će ih pasti u nesvest pri prvom prizoru krvi. Prema tome, kada dođe odlučan trenutak, odnosno glasanje, oni se neće pojaviti... osim ako im neko garantuje da će biti bezbedni.

Po prvi put u toku ovog neobičnog razgovora Entil je izgledao zainteresovan.

– Mislite li na zaštitu?

– Baš to – ponovila je Etel samouvereno i uperila prst u njega. – Na dan izbora šerif Lesli će imenovati čuvare glasačkih kutija i brojače glasova. A Hergrisovi ljudi biće u blizini i postaraće se da se glasove prebroje onako kako to njemu odgovara. Ceo grad to zna, svi znaju... osim vas. Rema tome, kako ja gledam na stvar, nema svrhe da se izbori uopšte održe.

Iz Entilovog lica nestalo je kapi krvi. Upitno je pogledao Trimsa, ali je ovaj izbegao njegov pogled.

Ohrabrena nastalim ćutanjem, Etel je žurno nastavila.

– Šta, dakle, ide u vašu korist, Entile? Znam da ste protraćili silno vreme posećujući rančere i farmere, da vam je Trims pomagao, ali... neće vredeti. Sve te ljude kod kojih ste bili, posle vas su posetili Hergrivsovi ljudi. A oni su znali da pokažu svoje karte; bili su kratki i jasni i ljude stavili pred svršen čin: ili glasaj za Hergrivsa ili napusti teritoriju Maršavila. Prema tome, ne možete pobediti ukoliko ne...

Entil je nervozno prekinu.

– Ukoliko ne... Šta ste hteli da kažete, gospođo Majer?

– Ukoliko vatru ne gasite vatrom!

Entil zgranuto zinu, a Trims se neprijatno promeškolji.

– Ne znam šta mislite da kažete – promrmlja stari posle kraće pauze.

– Unajmite revolveraše, gospodine. To vam je jedini izlaz. Dovedite nekoga ko će biti surov kao Driskol ili pak, Džoni Heket. U borbi da dobijete ono što hoćete budite isto toliko bezobzirni kao Virdžil Hergrivs. Morate reći da ste spremni nešto da date jer ćete samo tako nešto dobiti. Tako ćete postati gradinačelnik, a ja ću dobiti nazad moj salon..

Entil se zabezeknu.

– Nikada! – prasnuo je. – Neću da pribegnem ubijanju da bih sprečio ubijanje! Neću dovesti ovamo revolveraše i najamnike i tačka! Tako bih postao isti kao i Hergrivs. I šta bi ljudi posle toga mislili o meni?

Na tu tiradu Etel je prezrivo odmah-nula glavom.

– Oni bi mislili da ste pravi čovek, Entile, što vi očigledno niste. Vidim da samo gubim vreme.

– Naravno da gubite vreme, gospo-
đo. I molim vas da ubuduće ne dola-
zite ovamo sa planovima od kojih mi
se diže kosa na glavi. Ja ću tu borbu
voditi kao i do sada, časno i pošteno i
njen uspeh ću staviti u božje ruke.

– Nadam se da bar on ima šestome-
tak – odbrusila je Etel i okrenula se
u želji da pođe. Ali Entil još nije za-
vršio.

– U mojoj kući pazi šta govoriš,
ženo! Ovde ne dozvoljavam nikakvo
svetogrđe! Vi niste zainteresovani
za ovaj grad i njegove građane, već
samo za sebe i svoj biznis... za koji ja
nimalo ne marim. Ako postanem gra-
donačelnik u ovom gradu biće dosta
promena. A vaša vrsta posla biće u
potpunosti onemogućena.

Ona mu se unese u lice.

– Jednim delom, si u pravu, Entile.
Priznajem da mi je posao važniji od
grada, ali ja sam bar poštena da to i
priznam.

Etel odmeri Trimsa koji je oborio
pogled i energičnim korakom krenu
prema izlazu. Kod vrata je zastala.

– Znači, ne slažete se sa mnom?

– Naravno da se ne slažem! – odbru-
si Entil. – A ja vam zabranjujem da
nešto radite na svoju ruku!

Ona se ironično nasmeja.

– Zabranjujte koliko hoćete, dra-
gi moj gospodine! U ovom gradu vi

niste nikakva vlast, a nećete ni biti
ukoliko neko kao što sam ja ništa ne
preduzme. Strahovito vas žalim, ali
pošto ste jedina alternativa Virdžilu
Hergrivsu, možete mirno spavati...
znajući da sam ja na vašoj strani,

Rekavši to, Etel je izjurila napolje
zalupivši vrata za sobom. Pohitala je
kući držeći se trotoara na suprotnoj
strani od saluna kako se ne bi srela sa
Hergrivsom ili nekim iz njegove ban-
de. Bezbedno je stigla kući i zatekla
Lisilu skupčanu na divanu u dnevnoj
sobi. Kada ju je probudila devojka joj
je rekla da je telo Beri Koupa prene-
ti u pogrebnu kapelu uz objašnjenje
da je nađeno u jednoj sporednoj ulici
blizu gradske štale. Zadovoljna tom
informacijom pohvalila je devojku za
spretnost, a onda su obe otišle na po-
činak.

II

Dok Holidej je maramicom obrisao
ostatke sapunice i pogledao svoj lik
u ogledalu. Tek izbrijan, izgledao je
svež i odmoran iako je legao dosta
kasno posle naporene partije pokera
koja se tragično završila.

Za takav ishod nije se osećao nima-
lo krivim. Jednostavno, imao je više
znanja i sreće što njegov partner nije
hteo da uvaži, pa je svoj neuspeh pri-
pisao tobožnjoj nepoštenoj Holideje-
voj igri, siguran da će za uverljivost
njegove tvrdnje biti dovoljan pištolj
kao i pištolji trojice njegovih pratila-
ca. No, pokazalo se da mu je račun bio

pogrešan i sada je njegovo nepomično telo ležalo u kapeli dok se Holidej, izbrijan i odmoran, spremao da siđe u salun i sačeka dolazak diližanse koja je vodila na jugozapad.

Zaista čudno, pomislio je, uprkos obračunu na kraju partije na koji je bio nateran, osećao se bolje nego ikada u poslednja tri meseca. A zašto ne; bio je živ, imao je više od tri hiljade dolara u džepu, a dan je obećavao da će buti sunčan i vedar. Šta je drugo mogao da traži čovek kome je sudbina namenula sve drugo, samo ne život u miru i spokoju?

Obukao je čistu košulju, svezao mašnu svetlojubičaste boje i navukao sako od tamnog tvida. Sa ivice kreveta uzeo je opasač, proverio da li je revolver pun, lagano ga zakopčao i na glavu stavio crni „stetson“.

Taman kada se spremao da krene na vratima se začulo kucanje, a onda i glas hotelskog momka:

– Mister Holideje, dole je šerif Bul Amrun. Želi da razgovara sa vama što pre.

Glasno je uzdahnuo. Opet isto: moraće da ispreda priču, da traži svedoke i po ko zna koji put se preganja sa nadobnim i ne baš bistrim čuvarima zakona... Pretpostavio je da ovaj nije sinoć bio u gradu, inače ne bi čekao razgovor sa njim sve do jutra.

– Reci da ću odmah doći – odvratio je mirno, pogledao se još jednom u ogledalu i zategnuvši peš sakoa preko kolta sa drškom od slonovače, izašao u hodnik. Na vrhu stepenica je

zastao da osmotri situaciju, a žamor koji se do tada čuo namah je prestao. Onih nekoliko jutarnjih posetilaca radoznalo su začutili, radoznali da čuju šta će se desiti.

Tek što je zakoračio u salun, šerif Bul Amrun se odvojio od šanka i okrenuo ka njemu.

– U redu, mister Holideje, da čujemo vašu priču.

Dok sa izrazom dosade odmahnu rukom.

– Moju priču? Hoćete da kažete da ne znate? – upitao je, siguran da je šerif detaljno obavešten od svemu jer je događaju prisustvovalo mnoštvo očevidaca.

Šerif mu nije odmah odgovorio i on neprimetno slegnu ramenima. Prethodne večeri je sedeo u salunu i uz čašu brendija ređao pasijans. Onda mu je prišao ozbiljan, solidno obučen čovek i ponudio da odigraju partiju. Pošto je neznana u novčaniku imao solidan svežanj banknota, on je pristao. Ulog nije bio veliki, ali dovoljno interesantan i tako je krenulo. Ono što se kasnije događalo desilo se mimo njegove volje, tim pre što je već sutra dan nameravao da otputuje iz Krida.

– Dakle, šta imate da kažete, Holideje? – zapita Amrun hladno.

– Kada već insistirate, reći ću vam, šerife – odvratio je Dok mirno. – Počeli smo igru kao svi normalni ljudi, a onda je Li Doker izgubio nekoliko puta uzastopce i to ga je razljutilo. Hm... – dodao je i pogledao u šerifa

ispod oka – i sami znate da su neki ljudi veoma nezgodni kada gube na kartama. – Doker je izmislio povod i potegao revolver, a sledio ga je brat Vajt i dvojica njihovih pratilaca. Nisam imao drugog izbora nego da i ja potegnem.

Amrun stisnu usne.

– I rezultat toga je jedan mrtav i trojica ranjenih! Šta vi mislite, kakav je ovo grad, Holideje?

Dok mu nije odgovorio. Iz iskustva je znao da ljudi poput Amruna moraju prvo da se izviču i na taj način smire. I bio je u pravu: šerif je koračao tamo – amo po salunu ponavljajući kako on može da štiti grad i kako pouzdano zna da Dok svuda izaziva neprilike.

– A šta sam drugo mogao da uradim? – upita Holidej kada je Amrun već treći ili četvrti put ponovio jedno isto. – Da stojim skrštenih ruku i pustim da budem ubijen?

Čuvar zakona ga gnevno odmeri. Nije mu se dopalo što njegova pridika nije delovala i što mu se sagovornik odlučno protivio.

– Ja mislim da vi treba odmah da napustite grad, mister! I to što pre! Ne bih voleo da brat ubijenog dojaše ovamo sa gomilom svojih ljudi i potraži vas željan osvete! Jeste li me čuli?

Dok nije želeo da nastavlja raspravu sa šerifom znajući da ljudi poput njega mogu u ovakvim situacijama da učine i nešto nepromišljeno. Uostalom, Krid mu se ionako nije svidao pa je još juče isplanirao odlazak.

– Možda neću moći do podne – odvratio je kratko.

– A zašto, ako se sme znati?

– Pa... treba da se spakujem i obavim još nekoliko poziva. Osim toga, diližansa stiže tek posle podne.

Čuvar zakona se nadmoćno nasmeši.

– Diližansa po redu vožnje dolazi tek sutra, mister. Nema ni govora da ostanete do tada! Imate rok do podne i to je sve! – dodao je Amrun, važno digao glavu i energičnim korakom izašao napolje.

Dok nije reagovao. Naručio je obilan doručak koji je sa apetitom pojeo, zatim je popio kafu i tek onda izašao na svetlost dana. Bilo je već blizu podneva pa se uputio ka gradskoj štali. Ovoga puta mu se činilo korisnim da posluša šerifov savet. Naime, ma koliko bio vešt strelac, nije mogao da se uhvati u koštac sa gomilom Dokerovih kauboja. Naredio je štal-skom momku da mu pripremi Miga, kupovao u trgovini sve što mu je potrebno i uzeo svoj prtljag. Kada se vinuo u sedlo i krenuo, senke na ulici govore su da je podne već prošlo.

– Kasnite, mister! – doviknuo mu je Amrun dok je prolazio pored šerifske kancelarije.

– Ne budite takva cepidlaka! – odbrusio mu je Dok i rukom dodirnuo obod šešira.

Čuvar zakona se isceri.

– Kada vas Doker potera kajaćete se što me niste poslušali. Ako ste pametni nećete se zaustavljati ni noćas

ni sutra. Vajt Doker je nezgodan tip i da sam na vašem mestu ja bih pokušao nekako da zametnem trag.

– Ništa se ne brinite, upoznao sam i nezgodnije od njega, šerife. Nego, recite mi koji je prvi veći grad na severu?

– Maršavil. Ali do tamo ćete morati dosta da putujete... ako ikada i stignete.

– Sve će biti u redu, šerife – odvratio je Holidej i poterao Miga u kas.

* * *

U podnožju brežuljka primetio je tragove, ali to se po njegovom nepomičnom i mirnom licu nije moglo naslutiti. Njegovo vešto oko osmotrilo je svaku pojedinost: bio je to trag tri konja koji su napravili širok luk, a onda se uputili u neravan, neplodan i divlji predeo.

Naizgled nezainteresovan, pošao je preko ravnice do jednog potoka gde je rashladio i napojio konja, a on se malo odmoiro i prezalogajio. Zatim se uputio prema brdima u daljini, jedno vreme jašuci kroz vodu i dalje preko preko kamenitog terena pokušavajući tako da zametne trag. Ko zna, možda će mi se ta opreznost isplatiti, pomislio je, mada je bio ubeđen da čovek ne može izbeći ono što ga čeka. Uveče se zaustavio na mestu koje mu se činilo pogodno za odmor i zapalio malu vatra. Očekivao je da će noć biti hladna i trebao mu je topli napitak.

Ne verujući mnogo u mogućnost da će ga ranjeni Vajt Doker goniti, a još manje da će ga naći, ispružio se na ćebetu koje je raširio na travi i pokušao da se opusti. Ogrtač je okačio na granu što je ostavljalo utisak da vlasnik spava ili se bezbrižno odmara.

To su mislila i trojica ljudi koji su ga posmatrali iz zaklona u stenama, jedva pedesetak metara više uz padinu. Tako nešto je iskusni Dok i želeo. Čovek kome je Divlji zapad postao jedini dom naučio je sve zakonitosti života u divljini i kada se svakom drugom činilo da je ležeran i opušten, on je budno vrebao i najmanji znak opasnosti.

Zato je pola časa kasnije, kada je na razdaljini od nekih dvadesetak metara čuo šum nalik na krckanje suve grančice pod nogom, bio potpuno spreman. Drugi šum je došao iz veće blizine i ličio na slabo struganje čizme po kamenu. No, ipak se nije pomerio. Do tada se vatra skoro ugasila i hladan povetarac koji je duvao niz padinu nosio je prema njemu tanke strukove dima. Sa dimom je došao miris viskija i kože tako da je bio potpuno siguran. Opasnost je tu.

Neprimetno je izvukao kolt i stavio ga pored butine. N pomerajući glavu šarao je pogledom po senkama oko sebe vrebajući i najmanji pokret.

Kada se gusto žbunje na desnoj strani od vatre razdvojilo, Dok Holidej je bio spreman da dočeka uljeza; cev njegovog kolta blesnula je praćena

gromkim pucnjem koji se prolomio kroz tihu i mirnu noć.

Čim je povukao oroz Dok se bacio u stranu i otkotrljao izvan kruga obasjanog crvenkastom svetlošću užarenog ugljevlja. U mraku se hitro podigao i potrčao napred tako da su ga promašila oba kuršuma ispaljena sa različitih strana. Kao što je već isplanirao, stigao je u zaklon iza jedne stene, skupio šaku kamenčića i hitnuo ih u tamu. Iz revolvera udaljenog jedno desetak metara blesnuo je plamen, a Dok je munjevito zapucao baš prema tim plamenim jezičcima. Izgleda da je bio tačan jer se odmah zatim začulo muklo stenjanje, krckanje polomljenog žbunovog granja, a onda prigušeno kotrljanje praćeno šuštanjem lišća i grebanjem kamenja.

Dok se zgrčio u zaklonu očekujući šta će se dogoditi. No, okolo je vladala potpuna tišina narušena samo dalekim krikom neke noćne ptice. Tek posle nekih pet – šest minuta začuo se udaljeni bat koraka u trku... Ustao je iz zaklona i neko vreme ostao naslonjen na još uvek toplu stranu stene nastavivši napregnuto da sluša. Prošao je još pun minut dok nije čuo topot konja.

Lagano se vratio do vatre, navukao ogrtač i vrhom čizme nabacao zemlju na već ugaslo ugljevlje, a zatim poveo Miga na proplanak. Pažljivo je pretražio okolinu i našao tela dvojice mrtvih napadača. Nije se trudio da im traži dokumenta ili bilo šta drugo jer je na prvi pogled video da ih ne po-

znaje. Verovatno su bili Dokerovi plaćenici, zaključio je, vinuo se u sedlo i pojahao dalje ka severu.

* * *

Tri dana po odlasku iz Krida vreme se promenilo. Sunčane dane zamenili tamni oblaci koji su se valjali nebom nošeni jakim vetrom. To je Doku Holideju sasvim odgovaralo. U negostoljubivoj pustinji, sa oblacima sitne peščane prašine i jarom koja je sušila oči, bio je prinuđen na usiljen marš pred čovekom koji ga je nemilosrdno gonio. Naime, Dok je bio ubeđen da mu je Vajt Doker za petama. Pretpostavljao je da se posle bekstva vratio na mesto napada i proverio šta se desilo, a onda, još odlučniji u želji za obračunom, nastavio dalje sa samo jednom željom – da osveti bratovu smrt.

Da... taj sigurno neće stati, razmišljao Holidej jašući kroz rominjavu kišu. Pretpostavljao je, pored sve Dokerove opreznosti, ipak uspeo da pronađe njegov trag kada je skrenuo ka Maršavilu. Mada zbog slabe vidljivosti nije mogao da ga uoči, iskusni revolveraš je osećao njegovo prisustvo kao senku zloduha.

Te večeri, na nekih desetak milja od Maršavila, ponovo se ulogorio u zaklonu ispod jedne kamene nastrešnice. Uz pomoć suvih drva koja je našao u jednom udubljenju, zapalio je vatru želeći da privuče gonioca i obračuna se sa njim. Biće kako je sudbina

odredila, pomisli zlovoljno jer mu je smetalo da ubicu vuče za sobom kao senku. Nije želeo da u grad uđe sa njim na vratu i tako odmah dođe u sukob sa čuvarima zakona koji su u takvim slučajevima znali da budu nepodnošljivi.

Noć je prolazila, kiša je bila sve žešća, a od Dokera ni traga. Kako je vreme odmicalo, Holidej je bio sve sigurniji da se Doker na izvestan način opametio i da neće ponoviti grešku od sinoć.

Tako je i bilo. Kada je kiša utihnula a zora zarudela, on se podigao i krenuo dalje. Vлага se osećala na svakom koraku, a prvo sunce lagano se probijalo kroz, još uvek guste slojeve magle prosto prilepljene za zemlju.

Tako je, neraspoložen zbog skorog obračuna ali i zbog zgužvanog odela natopljenog vlagom, Dok stigao do predgrađa Maršavila. Odmah na početku ulice zategao je vođice, lagano sjahao, svezao konja za najbliže privezište i zakoračio na drveni trotoar. Slutio je da Doker drži na oku ulaz u grad i bio gotovo siguran da je video njegov dolazak. Verovatno ga sada sa uperenom puškom vreba iz zasede i traži najbolju priliku da ga smakne. Glasno je uzdahnio znajući da nema drugi izlaz nego da sačeka njegov kuršum. Jer, svako odlaganje samo bi pogoršalo njegov položaj koji ni sada nije bio naročito dobar.

Zastao je ispred zgrade jedne trgovine i zagledao se u grupu dece koja su cičeći trčkarala po plitkim baricama

uživajući u zabavi. Na ulici zamagljenoj isparenjima nije bilo nikog drugog, a u vlažnoj drhtavoj jari bilo je teško jasno razabrati obrise fasada i dvorišta na drugoj strani ulice. Izvadio je cigaru i lagano pripalio. Deca su otrčala u sporednu uličicu, a na ovaj deo grada spustila se tišina.

Dok je ostao da stoji u senci nastrešnice zapažajući da je Maršavil mnogo veći i privlačniji grad nego što je očekivao; bez sadašnjeg blata i barica na ulicama bio bi čak i lep. Ma ko da je postavio temelje gradu, učinio je to na pravom mestu.

Kada je završio sa cigarom bacio je opušak u jednu od barica i nastavio da ide pravo. Uskoro je pred sobom ugledao dve ulice: jednu toliko uzanu da je kroz nju teško mogao proći jednopreg, a drugu nešto širu i sa „krovom“, to jest, natkrivenu krovovima verandi velikih kuća sa obe strane. Holidej je znao šta će se desiti: onoga trenutka kada zakorači da pređe jednu od dve ulice postaće meta kuršuma.

Jop nekoliko trenutaka je čekao, a onda odsečnim, energičnim hodom krenuo na drugu stranu uličice. No, metak nije doleteo. Nastavio je da hoda uz drveni trotoar, a onda zastao kao ukopan: direktno naspram njega, u zasenčenom, uvučenom otvoru tavanskog prozora ugledao je odblesak sunca na dugoj cevi puške.

Munjevito je zauzeo odbrambeni stav i u ruci mu se istog trena našao niklovani revolver sa drškom od

slonovače. Pošto je bio maksimalno koncentrisan u magnovenju je primetio kako se čelično siva cev pomerila u njegovom pravcu. Nanišanio je, ali je znao da treba da pričeka: naime, morao je biti sasvim siguran da neko cilja na njega.

To se potvrdilo već sledećeg trenutka; grmljavinu revolvera propratilo je lomljenje stakla i nešto kao ubod ose zajedno sa kidanjem odeće na rame-nu.

Bio je to vreli olovni kuršum. Dok je dobro poznavao njegov dodir. Ali vremena za razmišljanje nije bilo; morao je da deluje...

Kolt mu je tri puta poskočio u ruci i tri hica su poletela ka prozoru lomeći do kraja ostatak okna. Za momenat je pomislio da je promašio i da će slomljeno staklo biti jedini rezultat pucnjave. No, onda se u otvoru razbijenog prozora uzdigla silueta nekog čoveka, pala zvečeći na krov, a telo se čudno izvilo, preko krova otkotrljalo do oluka i sekund kasnije potmulo tresnulo u blato na ulici.

Dok Holidej je odložio revolver i sišao sa trotoara. Ali tek što je napravio nekoliko koraka, nečiji povik ga je naterao da stane. Okrenuo je glavu i ugledao mršavog čoveka sa zvezdom na grudima koji mu se žurno približavao. Šerif je imao duguljasto lice, neverovatno uzanu, šiljastu bradu. U ruci, veoma snažnoj za tako mršavo telo, držao je revolver teškog kalibra.

– Ne miči se! – povikao je približavajući se. – Ni korak dalje, inače ću te izbušiti kuršumima!

Holidej je mirno sačekao da mu čovek priđe blizu, a onda resko odvratio:

– Ne sviđa mi se vaš način oslovljavanja, šerife. Ja nisam nikakva protuva da bi se tako razgalamili.

U šerifovim očima blesnuo je plamičak čuđenja. Čutke je prešao preko ove primedbe i iznenađeno zapitao:

– Šta je ovo, do đavola?

Dok je tek sada bacio pogled na telo Vajta Dokera; jedan metak ga je pogodio u vrat, a drugi u rame. Nije imao nikakva osećanja prema njemu. Dobio je što je zaslužio i nije ga interesovao.

– Valjda vidite šta je. On je prvi pucao – kazao je.

Čuvar zakona sumnjičavo zažmiri.

– Meni se ne čini da je baš tako, mister – rekao je potpuno promenivši ton.

– A kako vam se čini? – zapitao je Dok hladno.

– Ja sam video kako se šunjate ulicom kao čovek koji na umu ima neko zlo.

Holidej je bez reči provukao prst kroz rupu na remenu.

– Ovo je rezultat njegovog prvog hica, mister. Nije stigao da ispali drugi jer sam ga preduhitrio... kao što i sami vidite – dodao je pokazavši rukom prema lešu.

Šerif nabra obrve, a na krajevima tankih stisnutih usana pojavile su se

dve duboke kratke bore. Doku je bilo jasno da je u nedoumici i da ne zna kako da postupi. Rešio je da mu pomogne pa je ponovo progovorio:

– Možda bi bilo dobro da ga malo bolje pogledamo, mada ne verujem da ćete naći bilo koji dokumenat. Ipak, mogu vam pomoći. Zove se Vajt Docker... ili se tako zvao.

Čuvar zakona je i i dalje nepomično stajao i odmeravao Holideja. Za to vreme na ulici se sakupila gomila radoznalaca, ali niko se nije usudio da priđe sasvim blizu.

To je za Doka bio znak da u gradu nešto nije kako treba. Naime, ljudi su se plašili... Koga, još nije znao ali je pretpostavio da će brzo saznati.

Iz razmišljanja ga je prenuo glas sa druge strane ulice.

– Ako je potrebno da neko kaže kako se sve desilo, tu sam, Lesli.

I Holidej i šerif okrenuli su se prema mršavom čovečuljku sumornog izgleda koji im je prilazio.

– Niko te nije ništa piteo, Kelehere – odvrati čuvar zakona odbojno. – Bilo bi bolje da se ne mešaš u ovo.

No mršavko nije poslušao njegov savet već je počeo da priča.

– Ovaj stranac je ostavio konja na početku ulice i neko vreme stajao i pušio posmatrajući decu koja su skakutala okolo.. Zatim je, kao da je znao da će se nešto desiti, pošao napred držeći se zidova i senki. Kada je došao ovde pošao je preko ulice i iznenada zastao. Baš u tom trenutku neko je zapucao na njega. Došljak

je potegao pištolj i ispalio tri hica. Onda se ovaj preturio iz skrovišta na krovu i pao na ulicu – kazao je maleni Keleher i sa strahopoštovanjem pogledao u Holideja. – Vi ste mnogo brzi, stranče... brzi i veoma precizni. Izvesno je da za vas ovakvi događaji nisu novost.

Džordžijanac je ćutao dok se šerif mrštio, očigledno nezadovoljan što mu je tok događaja donekle iskliznuo iz ruku. Na kraju je ipak važno podigao glavu i upitao Doka strogim glasom

– Otkuda poznajete ubijenog, mister?

– Gonio me je.

– A zašto?

– Zbog osvete. Tačnije rečeno, pre nekoliko dana su on i njegov brat pokušali da me ubiju i to zbog izgubljene partije pokera. Optužili su me za prevaru i u obračunu koji je sledio ubio sam mu brata. Na putu ovamo napao me je u logoru, ali sam se izvukao i pritom smakao dvojicu njegovih pomagača. Učinio sam sve da obračun završimo negde u divljini, ali ništa. Vidite i sami da on tako nešto nije želeo. Požurio je u grad i tu pokušao da me ubije.

Šerif Lesli je iskolačenih očiju zurio u stranca.

– Ubili ste trojicu ljudi pre ovoga danas, a onda svađu doneli i u moj grad?

– Ja bih mnogo više voleo da sam tiho i mirno ušao u grad, šerife – odvratio je Dok prilično nabusito jer

mu je šerifovo isčuđavanje postalo dosadno. Po prirodi sam miroljubiv čovek.

– Vraga ste miroljubivi !! – graknuo je Lesli. – Ne pokušavajte da me zavarate!

– To je činjenica.

Dok su se njih dvojica prepirali, sićušni Keleher se nečujno udaljio.

Neodlučan i zbunjen, Lesli je počeo da se osvrće oko sebe. Odjednom se trgao i nekako ukrućeno zastao ugledavši dvojicu ljudi koji su stajali ispred grupe ćutljivih građana. Jedan je bio gojazan, riđokos, sa ožiljkom na desnom obrazu i rukama koje su čvrsto držale veliku kopču na opasaču; dva revolvera na bokovima dovoljno su govorila o njegovom zanimanju. Drugi je bio visok, tamnopus i tamnook, veoma pristojno odeven i prilično vedrog, gotovo veselog lica.

– Pusti k vragu, Makse – dobacio je čuvaru zakona. – Bilo je tačno onako kao što je Keleher rekao.

Lesli stisnu usne i ljutito se obrati Holideju – Vaše ime? – promumlao je.

Dok nije odmah odgovorio zbog čudne slutnje koja ga je obuzela. Ne, ovdoga puta neće reći svoje pravo ime.

– Djuk Houk – kazao je iskoristivši svoje inicijale za izmišljeno ime.

– Dolazite iz...?

– Sa juga... iz Krida.

– Hm... dosta daleko odavde. I nigde niste svraćali?

– Ne. Kako bih kada su mi bili za petama?

On rezignirano zavrte glavom.

– Imajte na umu da vam ništa ne verujem, ali za sada neka ostane ovako. No, pošto je mister Heket potvrdio izjavu one stare budale, složiću se da se na tome stvar završi. Ali ako u gradu napravite i najmanji izgred, imaćete me na vratu, tako mi svega na svetu. A sada uklonite tog mrtvaca sa ulice!

Dok odmahnu glavom.

– Ne pada mi na pamet. Pa to je posao pogrebnika.

Lesli se gnevno izbulji.

– Pa vi ste ga ubili!

– Tačno, ali nisam kriv što sam morao da se branim.

– Neko mora da počisti ulicu! – obrecnu se šerif.

– Valjda se zna ko to radi. Uostalom – nastavio je Dok vadeći iz džepa dve novčanice od deset dolara – ovo će biti dovoljno za sahranu, zar ne? I nađite nekoga ko će odneti telo u mrtvačnicu – kazao je puštajući da mu novac ispadne iz ruke.

No, pre nego što je krenuo prema jednoj od kuća na ulazu u grad gde mu je ostao konj, pogled mu se zadržao na dvojici ljudi na trotoaru.

Tamnooki mu se blagonaklono osmehnuo i pokazavši palcem prema salunu, učtivo dobacio – Dođite na čašicu pića kada završite, Houk. Interesujete me... – dodao je još prijaznije, a onda se zajedno sa riđokosim ćutke okrenuo i prošao kroz gomihu koja se ćutke razmakla.

Dok je samo klimnuo glavom i ćutke pošao da uzme Miga. Zatim ga je odveo u štalu, dao zabezeknutom momku napojnicu od pet dolara i uputio se prema jedinom hotelu u gradu. I dok je lagano išao manjom poprečnom ulicom koja je vodila do glavne, iza niske drvene ograde izronila je mlada žena.

– Ja sam Lusila Majer, mister. Moja tetka želi odmah da vas vidi.

Dok zastade odmah primetivši da je devojka mlada, lepa i izuzetno zgodna.

– Tetka? – ponovio je začuđeno.

– Da, tetka Etel. Ne mogu sada naširoko da vam pričam o tome! Vi samo pređite preko ulice i uđite u kuću na čijoj ogradi budete videli svetlu bluzu. Ali pazite da prođete neopaženi!

Holidej joj se osmehnuo.

– To će bito vrlo teško, gospođice. Hm... čini mi se da će me ceo grad držati na oku čim se pojavim u glavnoj ulici.

Devojka glasno uzdahnu.

– Onda sačekajte i dođite kasnije. Ali gledajte da ne odugovlačite, molim vas. I nemojte razgovarati ni sa kim pre nego što popričate sa tetkom Etel. Diskrecija je vrlo važna – dodala je Lusila, a onda se okrenula, prošla kroz malenu kapiju i nestala u tami.

Holidej slegnu ramenima. Tetka Etel? Nije poznavao nikoga sa tim imenom, a nije mogao da se seti ni da li je ikada ranije sreo ovu očarava-

juće lepu mladu ženu. Pokušao je da odgonetne i razjasni smisao njenih reči, ali nije uspeo.

Utom je stigao do glavne ulice gde je, ispred šerifske kancelarije, zatekao ljutitog Maksa Leslija. Dodirnuo je rukom obod šešira u nameri da prođe, ali čuvar zakona dobaci – Hoćete li se naći sa Heketom?

– A ko je Heket?

– To je onaj čovek koji vas je pozvao na piće. Bilo bi bolje da se odmah nađete sa njim, Houk. Džoni ne bi voleo da neko odbije njegov poziv. Tu je strašno osetljiv.

– Da li je on glavni u gradu? – zapita Dok kratko.

Lesli nabra obrve.

– Uradite ono što sam vam rekao ili ćete mi lično odgovarati. Budite pametni i brzo ćete naučiti ko je ko i šta je šta, u ovom gradu.

– Hvala na savetu, šerife, ali ja sam od onih koji ne trpi naređivanje. No, svejedno, o tom Heketu ću ipak razmisliti. Do viđenja!

Lesli je hteo još nešto da kaže, ali Holidej je požurio napred. Zato se samo uvređeno isprsisio i ćutke ušao u kancelariju.

Dok je išao dalje osećajući na sebi radoznale poglede. Do tog trenutka njegova razmišljanja o Maršavilu bila su ograničena na radoznalost u vezi sa devojkom Lusilom i njenom tetkom Etel. No, dok je koračao prema salunu, slutio je da ga u tom pravcu čekaju dalja iskušenja.

III

– Ja sam Džoni Heket – rekao je visok tamnopusi čovek pružajući mu čistu, negovanu ruku.

Dok se napravio da nije vide pruženju ruku i Heket ju je posle nekoliko sekundi povukao uz primetno rumenilo.

– Ovo je Ed Driskol – dodao je i palcem pokazao rđokosog čoveka pored sebe.

Poučen Heketovim iskustvom, Driskol nije pružio ruku Džordžijancu koji ga je samo okrznuo pogledom. Iz nekog razloga ni on ni tamnokosi nisu mu bili simpatični. Njihov samouveren i nadmen stav odmah mu je „zamirisao” na nasilje. No, ništa mu nije rekao i učtivo je odbio ponuđeni viski.

– Žalim, ali ja pijem samo brendi – rekao je i odmah naručio najbolju vrstu.

Konobar se užurbao da ga što pre posluži dok ga je Heket zlovoljno odmerio.

– Komplimenti od Virdžila Hergrivsa – rekao je.

– Hergrivsa?

Heket je širokim pokretom obuhvatio prostoriju.

– Vlasnika saluna, većeg dela grada i velikog dela onog što u ovom okruženju nešto vredi. U skoroj budućnosti i vlasnika svega što možete videti i dodirnuti u Maršavilu.

Holidej podiže obrve.

– Znači, u pitanju je velika zverka, zar ne?

Heket je klimnuo glavom, ispio svoje piće i zatražio od krčmara da mu ponovo napuni čašu. Za to vreme nije skidao pogled sa Holideja procenjujući njegovo prljavo odelo, stav koji je imao kao i način reagovanja.

– Rekli su mi da ste vrlo vešti na revolveru, Houk – rekao je najzad.

– Rekli su vam?! Po onome što ste saopštili šerifu mislio sam da ste videli šta se dogodilo.

Heket se osmehnuo.

– Ne, nisam... Ali je zato moj doušnik sve dobro video. Osim toga, nije bilo smisla da Lesli pravi pitanje i diže galamu zbog jednog mrtvog luppeža. Vi ste ga gonili?

– Ne. On mi je bio za petama.

Heket se zainteresovano osmehnu.

– A zbog čega to, Houk? – upitao je brzo. Sada je na Doka bio red da se nasmeje.

– Možda iz radoznalosti, Hekete. Ali ta radoznalost mu se nije isplatila.

Heket je izvio usne i to je bio jedini znak da mu se odgovor nije dopao. No, Driskol koji je stajao pored njega ljutito je promrmľjao:

– Mislim da je ovaj tip obična skitnica i da na njega ne treba trošiti reči.

Holidej je u Driskolovoj drskosti prepoznao želju da ga iskuša. I nije mu bilo prvi put da ga lokalni siledžija izaziva sa ciljem da odmere snage. Ipak je odlučio da proguta uvredu i kaznu za drskost ostavi za kasnije.

Zato je sasvim ležerno srknuo gutljaj brendija i zapalio cigaru.

– Možda, Ede – odvratio je Heket svom kompanjonu. – A možda i nije tako... To se nikada ne zna, baš nikada – dodao je i pogledao Holideja pravo u oči. – Šta ste vi, Houk? – upitao je. – Kakvog posla imate u našem gradu?

– Ma kakav posao da imam ovde, tiče se samo mene. Brine li vas to, Hekete?

– Mene nema šta da brine – odvrati ovaj nadmeno. – Ipak, bilo bi bolje da budete malo jasniji.

– Jasniji? Nema potrebe. Ja sam ovde samo u prolazu.

– Hmm... tako znači? – nastavio je Heket da ispituje. – Revolveraš?

– Ne, naravno. Mislim da onaj ko od revolvera živi od njega i umire. Možda oni najbrži i najopasniji hodaju po svetu malo duže, ali i njihov dan dođe kad tad. Što se mene tiče, ja ih nimalo ne žalim.

Ed Driskol ga je odjednom zgrabio za mišicu, ali Dok je munjevito reagovao: hitro se okrenuo i trzajem ramena otresao napadača. Sada su stajali oči u oči, a lice riđokosog izražavalo je neskrivenu netrpeljivost.

– Za jednog ulickanog bezveznjaka previše pričaš – rekao je Driskol preteći.

Holidej nije skrenuo pogled niti se na bilo koji način pomerio.

– I ti takođe – odvratio je muklo.

– I ne samo to. Previše si se razmahao.

Driskol pocrvene i ošinu ga pogledom punim mržnje. Onda je koraknuo prema njemu.

– Ti, prokleti..

Ali tada se umešao, Heket, uhvatio Driskola za mišicu i rekao mu smirenim, pomalo promuklim glasom:

– Smiri se, Ede. Houk je prvi put u gradu i u neku ruku je naš gost. Maločas je nekog čovu poslao na onaj svet i ljudi žele da saznaju nešto o njemu. Moram priznati da sam i ja radoznao – dodao je, a na licu mu je ponovo zaigrao onaj izveštačeni osmeh.

– Priznajem da sam toliko radoznao da ću našem posetiocu postaviti još neka pitanja, mada je on sam rekao da se to ne isplati.

Holidej je slegnuo ramenima i bacio novčanicu na šank. Bez reči je pokazao na praznu čašu pred sobom i barman mu je odmah nasuo piće.

– Ono što ja želim da saznam je šta vi misite, mister – nastavio je Heket nimalo prijateljskim glasom. Ne interesuje me kako baratate revolverom, jer u ovom gradu to nema nikakvog značaja. Možete biti kao Bil Hikok, Vajat Erp ili Dok Holidej.... ovde ćete biti prevladani. Dakle, šta zapravo mislite, Houk?

– O čemu? – zapitao je Dok.

– O ovom gradu, o ljudima o šerifu; o tome čiji glas bi trebalo da se čije, a čiji ne, gde se vi možete uklopiti, na šta računete i slično.

Holidej tiho zviznu kroz zube.

– Želite li to napismeno, Hekete?

– Ne, samo mi recite. I bilo bi najbolje da budete brzi, kratki i jasni. Priznajem... da mi je već muka od vašeg lica, mister.

Dok je krajičkom oka primetio kako se Driskol iscerio. No, pre nego što je odgovorio i sam se začudio što su mu se misli vratile na Lusilu, a njen čudno uzbuđeni, užurbani glas opet mu je zazvonio u ušima.

No, brzo se vratio u srtvarnost, mirno pogledao Heketa i ravnodušno odvratio:

– Kratko i jasno, nema šta. A sada i ja nešto da kažem. Naime, moj princip je „živi i pusti druge da žive”. Očekujem, naravno, da živim onako kako se to meni sviđa i onoliko udobno koliko to sam sebi mogu da omogućim. Mislite li da je to razumno?

Heket razvuče lice u osmeh.

– Razumno, Houk... što jeste, jeste... Ali, ako nije tako kao što kažete, to jest, ako ste vi od onih ljudi koji trpaju nos u poslove drugih, onda ovo nije grad koji će vam odgovarati. Jeste li me razumeli?

Dok je ćuteći pokupio sitninu sa šanka i stavio je u džep prsnika. Osećao je goruće poglede dvojice revolveraša na sebi i znao da motre svaki njegov pokret. No, bio je miran i za sada izbegao sukob. Vrlo brzo je zaključio da su Driskol i Heket samo dva obična nasilnika, marionete koje završavaju tuđe poslove i ne razmišljaju svojom glavom. Sukob sa njima bio mu je ispod časti.

No, Heket ga nije lako ostavljao na miru.

– Jeste li me čuli, Houk?

– Čuo sam vas, Hekete – odvrati Dok posle kraćeg ćutanja.

– Mister Hekete – nastavi ovaj uporno.

Dok se osmehnu.

– Za pravog gospodina ne treba naglašavati da li je on to ili nije. Tako nešto se odmah vidi, zar ne?

Heket je pocrveneo od ljutine, ali je ostao nepomičan i u nedoumici kako da shvati Holidejevu primedbu. Na uglovima usana mogao se porimetiti grč negodovanja, ali je sve ostalo na tome.

– Treba da mi zahvalite na savetu, putniče prolazniče – odvratio je s podsmehom. – Jer, ono što se desilo danas biće sitnica prema stvarima koje će se dogoditi ako pređete granicu! Dakle, pazite dobro šta radite, poštujete šerifa Leslija i što je najvažnije od svega, čuvajte se da se ne zamerite Edu i meni. To bi bilo sve... za sada. Možete ići!

Holidej je osetio strahovitu navalu gneva, ali je ipak uspeo da se obuzda. Nije hteo da dozvoli da ga izazove drskost primitivnog razmetljivca. Konačno, ovde je bio samo u prolazu i grad mu ništa nije značio. Zato je potisnuo ljutinu znajući da mu sukob sa ovom dvojicom nevaljalaca zaista nije potreban.

Ipak se ironično osmehnuo i dobacio: – Sa vašim dopuštenjem, ser. Za sada.

Onda se uozbiljio i dodao ledenim glasom:

– Možda ćemo sledeći put drugačije razgovarati.

Izašao je iz saluna pre nego što je Heket mogao da reaguje. Čim se našao na ulici pogledom je potražio neki restoran i pohitao prema njemu. Ali pre nego što je ušao u lokal čiji izlog su krasile razne vrste peciva i reklama za dobru hranu, ugledao je Lusilu koja je stajala u dovratku obližnje trgovine. Nije mu dala nikakav znak, ali je njeno lice nosilo pečat ozbiljne zabrinutosti.

Jedva primetno joj je klimnuo, a onda ušao unutra i naručio pečeni odrezak. Kada je završio sa jelom, uz kafu i cigaretu je pažljivo osmotrio ulicu i proverio da li ga iz saluna neko posmatra. Nije primetio nikog pa je mirno izašao napolje i krenuo prema štali. Našavši se u uzanoj pustojoj uličici napravio je luk i izbio u deo glavne ulice o kome je Lusila govorila. Odmah je uočio ogradu sa prebačenom bluzom i iskoristivši prolaz jedne zaprege kao zaklon, šmugnuo ka kući Etel Majer.

Pažljivo je otvorio vratnice, prešao stazu prekrivenu šljunkom i popeo se na terasu. Tek što je sa stepenica kročio na drveni pod, jedan glas je zapitao:

– Djuk Houk?

– Da.

– Samo trenutak.

Vrata su se otvorila i Etel ga je pustila unutra. Našao se u prostranoj

odaju sa zatvorenim prozorima i navučenim zavesama u kojoj je, u odnosu na vlažnu toplotu na ulici, bilo sasvim prijatno.

Krupna doterana žena nije progovorila ni reč dok nije donela bocu viskija i dve čaše. Onda je učtivo klimnula glavom, rukom mu pokazala fotelju preko puta, dok se ona svom težinom spustila na divan.

– Pretpostavljam da ste vi... tetka Etel? – upitao je Dok koji je i dalje stajao.

Žena klimnu glavom.

– Da, za Lusilu sam tetka Etel.

– A za ostale?

– Etel Majer, mister. Inače, vi ste nedavno bili u salunu Virdžila Hergrivsa, zar ne? – kazala je Etel, pružila ruku i nalila viski u čaše. – Taj salun pripada meni, mister Houk. Oh, ovde sve što nosi Hergrivsovo ime pripada drugim ljudima od kojih je on to uzeo, bolje reći oteo. Taj čovek je jedna najobičnija svinja – dodala je i podigla čašu prema Holideju.

On prihvati poziv i uze čašu.

– Zašto mi to pričate? – upitao je.

– Zašto što mislim da bi vas moglo interesovati. Možda će vam izgledati čudno, ali moram vam reći da sam vas očekivala.

Holidej se nije potrudio da sakrije iznenađenje.

– Očekivali? Mene?

– Ne baš u pravom smislu reču, ali... priželjkivala sam da dođete. U stvari, želela sam da se odnekuda pojavi čovek kao vi i ... vi ste došli. I pošto

ste već tu, treba da znate da ste nam potrebni.

– Potreban? Kome to?

– Nama... ovom gradu... Meni, ako baš hoćete.

On zahvali za piće i stavi šešir na glavu.

– Mislim da tu postoji neka greška, gospođo Majer – rekao je i pošao prema vratima.

Ali Etel Majer se nije dala.

– Ne, tu nema nikakve greške. Vi ste zaista čovek koji nam je potreban, a znaćete i zašto, ako lepo sednete i saslušate me. Ne znam mnogo o vama, mister Houk, ali dovoljno je što znam da ste vešti na revolveru i da imate... srce. Da, hrabri ste, a to je vrlo važno za ono što nameravam da izvedem. Čovek kao što ste vi je ono što tražim i zato nameravam da vas unajmim.

Holidej odmahnu glavom.

– Ja nisam za iznajmljivanje bez obzira na kakav posao mislite, misis Majer. Nisam revolveraš, verujte mi. Ja sam običan čovek, samo putnik u polazu.

Tada je Etel Majer zaigrala na poslednju kartu. Okom iskusnog poznavaoaca ljudi procenila je da njen sagovornik nije onakav kakvim joj se u prvom trenutku učinio. Veoma brzo je shvatila da je to čovek drugačiji od onih na koje je naučila i odmah znala da prema njemu treba primeniti posebnu taktiku.

Iako je Dok krenuo, ona je brzo ustala i pružila mu čašu. Pošto je pri-

hvatio, znala je da će ostati bar da je saslušao.

– Pre svega želim da vam izložim činjenice kako bi se stvari mogle razmotriti na pravi način. Virdžil Hergrivs je došao ovamo pre godinu dana. U početku nije pokazivao nameru da ceo grad prigrabi za sebe, mada je u prvih nekoliko meseci kupio dve trgovine i umešao se u neke druge poslove. Onda je krenulo mnogo brže: preuzeo je pilanu, a kasnije i deo akcija u banci. Zatim je pre nekoliko meseci preuzeo i moj salun. Jednostavno me je isterao.

– Isterao? Zar se niko nije bunio?

– Naravno da jeste. Neki ljudi su se žestoko oduprli i pokušali da odbrane ono što je njihovo, ali Hergrivs je bio jači. Doveo je ovamo unajmljene ubice koji su brzo učutkali svakoga ko mu se suprotstavio. Pored toga, uspeo je da za šerifa postavi svog čoveka i ... posao je bio gotov. Sada je ovaj grad u njegovoj milosti i nemilosti.

Holidej je ispio viski.

– To nije sve – nastavila je Etel brzo. – Znate, u gradu se uskoro održavaju izbori i znam da vam neće biti teško da pogodite ko će se kandidovati za gradonačelnika, mister Houk.

– Pa to bi mogao biti samo jedan čovek.

Etel klimnu glavom.

– Da, da, Hergrivs je jedan od kandidata. Drugi je čovek koji se zove Ben Entil. Iako je već u godinama, veoma je hrabar i ljudi ga cene zbog poštenja i uzornog života. Bilo bi dobro kada bi

on došao na taj položaj jer bi mogao da pozove vojsku ili federalnu policiju da očiste grad od šljama. Iako ima veliku podršku, ne verujem da će pobediti jer se protiv Hergrivsa bori ... rečima. A to nam sada nije dovoljno.

Dok je umorno uzdahnuo i raširio ruke.

– Ja još uvek ne vidim...

– Pratite me još samo malo, mister Houk. Nekoliko Hergrivsovih protivnika je već ubijeno, ali on ne odustaje. Ako taj čovek ipak dođe na mesto gradonačelnika, to će biti kraj ovoga grada.

– Pa... prepustite mu ga – posavetovao ju je Holidej. – Počnite negde drugde, misis. Zapad je toliko...

– Nemojte tako površno gledati na stvari, mister Houk – prekinula ga je Etel odlučno. – Ja još jednom priznajem da mi je priča o vašem ulasku u grad zagrejala srce. A zašto? Pa obradovala sam se da na našoj strani bude neko ko „ima petlju”. Zato nemojte tako lako da odbacujete moju ponudu.

– Kakvu ponudu? – upitao je Dok nestrpljivo.

Etel ga pogleda pravo u oči.

– Recite cenu koju tražite, mister Houk. Mi želimo da ovaj grad opet bude naš. Hoćemo da uništimo Virdžila Hergrivsa, a njegovim ubicama obezbedimo konopac. Želimo da šerif Lesli dobije nogu u leđa i da se više nikada ne vrati. Ukratko, hoćemo čist i miran grad u kome se može slobodno disati i u kome građani mogu odgajati

decu i zarađivati za život – završila je Etel i obrisavši graške znoja sa čela, sa uzdahom se skljkala na divan.

Holidej je ćutao čudeći se samom sebi što nije ostao ravnodušan. Činilo se da ga je priča ove gospođe kosnula, iako nije poznavao Hergrivsa niti znao da li su njene reči istinite. Ali upoznao je njegove pomoćnike, Heke-ta i Driskola koje je odmah procenio kao nitkove prve klase, sposobne za zločin i nevaljalstvo svake vrste. Ni utisak o šerifu nije bio naročit. Dok je, naime, procenio da se radi o čoveku koji je davno skrenuo sa linije zakona.

I pored svega morao je da je odbije.

– Mrzim što ovo moram da kažem – počeo je uljudno – ali mislim da ste našli pogrešnog čoveka, madam. Ja nisam pogodna ličnost za vas.

– Ali... potegli ste pištolj ... i to vam nije prvi put. Očigledno da revolver ne nosite kao ukras...

– To je tačno, ali nisam došao ovamo da bih stavljao glavu u torbu zbog tuđih interesa. Ja nisam revolveraš.

– Čovek ste, do đavola, i to pravi čovek, koliko ja mogu da procenim! Možda niste došli ovamo da rizikujete zbog drugih, ali nećete moći tek tako da odete. Ako to učinite nikada nećete oprostiti sebi. Ah, pa ja sam vas pročitala i znam da niste Hergrivsovog ili Driskolovog soja. Samo da znate da mi je to jasno, mister.

– Vi ste pomešali neke stvari, misis Majer. Uzeli ste zdravo za gotovo ono što ste čuli i ono što vam je odgova-

ralo. A želje i stvarnost se, na žalost, mnogo puta ne podudaraju. No, da dalje ne gubimo vreme.

– I vi imate cenu! – povikala je Etel za njim.

– Da. Moja cena je mirna savest.

– Zar ćete okrenuti leđa nesrećnim ljudima?

– Nisam ih ja unesrećio. Koliko znam, ljudi uglavnom sami doprinose svojoj nesreći. Zaista mi je žao, ali ja tu ne mogu da pomognem.

– Kukavice! – doviknu mu Etel očajnički.

Dok se lagano okrete.

– Mislite o meni šta hoćete, svejedno mi je – odvratio je ne okrećući se.

Samo što je zatvorio vrata, začuo se tresak i lom. Etel je za njim bacila flašu koja se razbila u paramparčad. No, nije se ni osvrnuo. Izašao je na verandu i tamo zatekao Lusilu koja ga je pogledala krupnim, vlažnim očima.

– Nećete da nam pomognete? – zapitala je

Dok je pogleda.

– A zašto bih? – odvratio je mirno.

– Ovo nije moj grad i sve što se u njemu događa nema veze sa mnom.

– Ali moglo bi imati – odvrati devojka zavodnički se osmehujući. Zagladila je rukama bluzu na grudima, nijednog trenutka ne skidajući pogled s njegovog lica. – Svi koji su do sada pokušali da stanu Hergrivsu na put, nisu uspeli. Razlog za to je što nisu bili dovoljno sposobni. Ali, ja znam da ste vi drugačiji.

Holidej je već prošao pored nje, ali ga je ona uhvatila za mišicu i zaustavila. Kada se Dok okrenuo, izazovno je ovlažila usne jezikom i pojačala stisak ruke.

– Molim vas ostanite sa nama, mister Houk. Uveravam vas da ćete doživeti dosta... prijatnih stvari.

Dok ju je ćutke odmerio, a onda lagano skinuo sa ruke njenu nežnu šaku i pohitao prema kapiji. Nije vodio računa da li će ga neko videti da izlazi iz kuće Etel Majer. A i zašto bi? Otiće će za koji dan svojim putem i kratak boravak u Maršavilu ostaće samo bleđa uspomena.

No, kada je stigao do vratnica okrenuo se ni sam ne znajući razlog. Ugleđao je Lusilu kako još uvek stoji na verandi, vlažnih usana i zamamnih oblina, dok je zalazeće, narandžasto sunce oko njene plave kose stvaralo zlatan oreol.

Ipak je zatvorio vratnice za sobom i energičnim korakom krenuo niz ulicu. Trebalo je naći smeštaj za noć što je moguće pre. Zato se uputio ka jednoj kući na kojoj je krupnim, kitnjastim slovima pisalo „pansion”.

IV

Virdžil Hergrivs je spustio svoju ogromno telo u stolicu, odgrizao vrh tempusa i zapalio ga, a onda odbio par gustih dimova prema rošavom licu Džona Heketa.

– Sedi, Džoni... Sedi i ti, Ede. Mislim da je vreme da malo porazgovaramo.

Dvojica revolveraša pridoše masivnom pisaćem stolu sa izrazom iščekivanja na licu. Ed Driskol je seo ne skidajući pogled sa gazde.

– Izgleda da ste odnekud stekli naviku da se ne pridržavate mojih uputstava.

Džoni Heket je upitno nabrao obrve dok se Driskol samouvereno osmehnuo, prebacio nogu preko noge i zalutao se na naslon.

Hergrivs nije odmah nastavio. Odbio je nekoliko dimova kao da uživa u iščekivanju i napetosti koju je izazvao. Inače, radilo se o izuzetno krupnom čoveku širokog lica na kome su se isticale kosmate obrve i široko razmaknute plave oči.

– Džoni, izleda da nikada nećeš naučiti, je li?

– Naučiti, šta?

– Da ti niko nije neprijatelj ukoliko ne žudi za onim što ti imaš.

– Govoriš o Djuku Houku? – promrmljao je Heket.

– O kome bih drugom – odvrati Hergrivs i opet odbi dim. – Vidiš, on je došao u ovaj grad za čovekom sa kojim je imao neki račun i ...

– To on kaže!

– Ne prekidaj me, Hekete, to je veoma neučtivo. Pogotovo ako se radi o nekome ko je gazda u poslu. Dakle, Houk je došao i uradio ono što bi svaki energičan čovek na njegovom mestu; osmotrio je situaciju, rizikovao je život i dokazao da je hrabar i da veruje u svoje sposobnosti. Do sada, kako je vidim stvar, nije nikoga ugro-

zio. Naravno, čoveka kog je ubio ne računam jer su u pitanju bili njihovi raniji računi.

Heket je taman zaustio da nešto kaže, ali ga je Hergrivs ućutkao nervoznim pokretom ruke.

– Opet ti! Sačekaj da završim – dodao je i preleteo pogledom preko papira na stolu. – Zatim je Houk otišao po svog konja – nastavio je da prepričava događaje – i smestio ga u štalu što je sasvim normalno. Onda je prihvatio tvoj poziv i došao u salun na piće.

– Nije baš prihvatio. Došao je za svoj račun dignutog nosa i oštrog jezika, a otišao izbacivši nekoliko žaoka na moj račun.

Hergrivs nije obratio pažnju na Heketovu upadicu.

– Došao je dignutog nosa iako mu je Lesli pre toga napomenuo da si ti u ovom gradu važna ličnost. Dakle, taj Houk je tvrd čova, hrabar i vešt, osoba koja ne daje ni pet para za ono što se o nekome priča. Očigledno je da smatra da stvari koje važe za druge ne važe za njega. Čak i kada si ti u pitanju, Džoni.

Preko Heketovog lica pređe tamna senka.

– Postavljen je na svoje mesto – promrmljao je.

Hergrivs se ironično nasmeši.

– Ja sam čuo da se desilo drugačije, Džoni. U stvari, čini se da je Houk vas postavio na mesto koje njemu odgovara. Izgledalo je da ni najmanje ne haje za vaše pretnje, gospodo. Čovek

je izašao da potraži restoran, a po tome kako se ponašao ne bih rekao da su mu vaša upozorenja pokvarila apetit.

Driskol se umorno osmehnuo.

– Tebi ništa ne može da promakne, Virdžile?

– Tačno. Meni ništa ne može da promakne, jer znam da od mojih zapazanja zavisi uspeh celog poduhvata. Otuda znam da si ti pokušao fizički da nasrneš na Houka, Ede. Šta si time hteo da postigneš? Da se pokažeš kao glavni dasa od koga svi strepe? A šta si dobio? – vikao je Hergrivs lupivši pesnicom o sto. – Postavio te je na mesto, zar ne? A mogao si da dobiješ metak! – dodao je debeljko ustajući – Dakle, moglo se desiti da te ubije neki bezvezni nalickani skitnica. Jeste da izgleda kao ništarija, ali uverili ste se da zna da puca. I šta bi se onda dogodilo? Šest meseci našeg truda otišlo bi u vetar, a naši planovi.... Ne, neću ni da razmišljam o tome. Da znate da ste prave budale!

Oba revolveraša su se nalagodno meškoljila, nezadovoljni zbog dobijenih kritika i pogrda.

– Stvarno mi nije jasno zašto ste to učinili... – promrmlja Hergrivs muklo.

– Zašto smo učinili, šta? – odvrati Heket nervozno.

– Zašto ste tražili nevolju tamo gde je nema, Džoni? Zar vam nije dosta što morate da pazite kako da održite grad pod kontrolom.? Vaš posao je da se obračunavate sa farmerima,

stočarima, neposlušnim građanima i gušite svaki glas protesta. I šta vam je trebalo da se kačite sa ovim bezveznim kicošem? Bolje reći, ako je taj Houk zaista ono za šta se izdaje.

– To je baš ono što nas je kopkalo – živnu Heket jer se pojavila jedna stvar u kojoj se on i gazda slažu.

– On je bezvezan tip, ali način na koji se obračunao sa svojim protivnikom mogao je da ostavi snažan utisak na građane. Zbog toga sam mislio da bi trebalo da ga malo uputimo pre nego što drugima padnu na pamet neke nezgodne ideje.

– Onda je trebalo da ga ubijete, zar ne? – prasnuo je Hergrivs.

Heket se zbunjeno ispravio.

– Hladno, bez povoda?

– Ne, do vraga! Trebao si i sam da se setiš! Kao najbolji revolveraš u celoj oblasti moraš da vodiš računa o svom ugledu, zar ne? Zato treba da izazoveš na dvoboj i središ svakog došljaka koji nabasa ovamo i zapreti da ti ugrozi položaj. Izbori još nisu dobijeni, a dotle... Hoću da radite za mene svakog sekunda. Tačno je da ste zaplašili građane, ali morate ih i dalje držati u strahu. Zato se klonite žena, izbegavajte veće količine pića i držite ljude u poslušnosti. Konačno, za svoj posao dobijate bogovsku platu.

Heket sa olakšanjem odahnu.

– Do đavola, Virdžile, bojao sam se da ćeš reći nešto strašnije od toga! Ti, dakle, želiš da urežem još neki zarez na dršku revolvera, je li?

Debeljko se ledeno osmehnu.

– Ako baš budeš morao. Ali ne želim da zagrižeš više nego što možeš da progutaš. Ah, da... Od sada ćete raditi zajedno! Građani vas se boje i hoću da tako i ostane. I nemojte izvoditi nepotrebne predstave, ne želim cirkus u gradu. Ućutkajte svakoga ko samo pomisli da mi uzgrozi položaj. Jasno?

Heket se odvojio od zida i dao znak Driskolu da bude spreman za pokret.

– Ionako je u poslednje vreme bilo previše tiho... – promrmljao je.

– Onda napravite malo buke. Houk je bio zgodna prilika da se malo zakuva, ali pustili ste ga da izmakne. Sledeći put nemojte propustiti takvu priliku.

– Ako ga nagazimo, sredićemo ga – dobacio je Heket polazeći. Driskol bez reči krenu za njim...

Hergrivs zamišljeno klimnu glavom..

– Ako ne njega, nađite nekog drugog. Hoću da od danas pa do subote svakoga dana bude malo krvi. Neka svi budu toliko uplašeni da se na dan glasanja samo moji glasači pojave pored kutija! Moram biti izabran bez ijednog glasa protiv!

– Biće tako – obećao je Heket.

– Za vas bi bilo dobro da bude, inače ću naći nove pomagače.

Heketu je bilo dosta svega. Samo je izgurao Driskola napolje i više se nije okrenuo. Dok su išli kroz hodnik razmišljao je o Hergrivsovoj izjavi.

– Hoće krv....i dobiće je... kako da ne. Može biti i njegova...

Driskol ga ozbiljno odmeri.

– Razmišljaš da se suprotstaviš gazdi, Džoni?

– Možda.

Crvenokosi Ed odmahnu glavom.

– Nemoj biti toliko lud. Gde bismo bili bez njega?

– Ne dozvoljavam nikome da više na mene – objasnio je Heket.

Driskol ga potapša po ramenu.

– Smiri se, druškane. Ovde smo već završili posao i sada imamo odrešene ruke. Možemo da radimo šta hoćemo. Pomozimo Hergrivsu da postane gradonačelnik, a on će učiniti da nam grad bude još lepši i udobniji za život. Imamo sve što nam treba, ne odgovaramo nikome...

– Osim njemu – podsetio je Heket.

– Hoćeš da kažeš da nismo svoje gazde i da moramo nekome da polažemo račune? Pa šta! Želiš li da sediš na njegovoj stolici i budeš okružen gomilom budala koje ti samo zadaju brigu? I šta misliš na koga će se okomiti kada se okupe i osnaže? Pa na njega, naravno! A mi ćemo dotle biti daleko sa punim džepovima!

Heket ga ozbiljno odmeri.

– Ko će to da smogne snagu i da se bori?

– Oni tamo napolju. Zar misliš da se jednoga dana neće osvestiti i da im neće dosadaiti da ih neko stalno pritiska, ugnjetava i pljačka? Pa jasno je da će se jednom udružiti i krenuti protiv tiranina – dodao je crvenokosi Ed i glasno uzdahnuo. – Naravno, proći će izvesno vreme pošto ih Hergrivs

nije sasvim iscedio. No, kada zavrne još nekoliko krugova mnogi će radije izabrati brzu smrt nego lagano umiranje. Vidim to na njihovim licima.

– Na čijim, do đavola, licima? – graknu Heket.

– Pa... na licima mnogih. – Kao prvo, tu je bivša vlasnica saluna Etel Majer. Nju sledi ona budala Trims, neki rančeri koji za sada mogu da podnesu Hergrivsovo čerupanje, ali kasnije... Smučice im se da se znoje nizašta i jednog dana će se udružiti. Ti i ja moramo biti spremni, Džoni.

Heket je osmotrio svog prijatelja sa ozbiljnošću i poštovanjem. Ovo je za njega bilo nešto sasvim novo. Četiri godine su jahali zajedno i uvek je samo on bio taj koji je razmišljao, predlagao, kovao planove. Pored toga, nije mogao da se seti nijednog slučaja da se Driskol nije složio sa njim, a tu je bilo baš svega: pljački banaka, napada na poštanske kočije, krađe stoke... Sada se situacija odjednom promenila, to jest, Driskol je pokazao da ume da razmišlja. Džoni Heket nije znao da li mu se to dopalo ili ne.

– Spremni? – ponovio je iznenađeno. – Kako to misliš? – dodao je, rešen da navede Driskola da kaže što više.

– Mislim da moramo biti bar jedan korak ispred njih. Uzmi, na primer, onu budalu Koupa. On je hteo da ubije Hergrivsa, a ne nas. Sećaš li se toga?

Heket je klimnuo glavom. Do tog trenutka jednostavno nije razmišljao

na taj način. A sada? Morao je da prizna da u Edovim rečima ima logike.

– E, vidiš; on nije došao da ubije našeg gazdu zato što se napio pa odjednom smogao dovoljno hrabrosti, Džoni. Došao je jer ga je neko poslao.

– Misliš na Etel Majer? – zapitao je Heket?

– Naravno. Pošto Koup nije uspeo da izvrši ono što je htela, ona je provela noć posećujući određene ljude po gradu. Bila je kod Trimsa, zatim kod Entila... Eto vidiš, dragi prijatelju! Ona nije prestala da se bori. Nastaviće i dalje i neće odustati od svog cilja. Pritom sama neće ispaliti nijedan metak.

– Otkud sve to znaš? – upita Heket radoznalo.

– Znam, Džoni. Razmišljao sam, kovao planove i radio na tome da ne budem ubijen s leđa. Ja u ovom gradu imam i prijatelje.

Heket se udaljio korak dalje, krajnje zbunjen.

– Prijatelje? Kakve prijatelje?

– Ljude koje sam kupio. Vidiš, Džoni, ja nisam tako zao kao ti i izvestan broj ljudi u gradu to zna. Ali nemoj se naprezati. Vodim brigu i o tebi pošto smo pravi drugovi. Kada dođe to kritično vreme odjahaćemo zajedno, zar ne? Hergrivsa će ionako odneti đavo! Ah, svi će biti obuzeti njime i niko neće mariti za nas.

Heket je napunuo još jednu čašu.

– Izgleda da si ti o tome dosta razmišljao, Ede? Možda si smislio i konačan plan, prijatelju?

Driskol je klimnuo glavom i zamišljeno se zagledao u čašu.

– Mislim da Hergrivsu kao gradonačelniku možemo dati šest meseci relativno sigurnog vladanja. Do tada će preuzeti banku i sve ostalo u celom kraju što ima neku vrednost. Svaki dolar koji se bude slio u grad doći će u njegove ruke. A sve što mi treba da uradimo je da mu uzmemo taj plen i nestanemo. Njegova smrt neće nikog potresti – završio je Heket lukavo se osmehujući.

Taj osmeh je strahovito zabrinuo Heketa. Nije mogao da veruje da je to onaj isti Ed Driskol sa kojim je mesecima drugovao i delio dobro i zlo. Zato je ustuknuo korak nazad i pogledao svog partnera.

– Sto mu gromova, Ede, nadam se da ne planiraš i nešto drugo?

Ovaj odmahnu glavom.

– Ne, Džimi, ti si mi potreban kao što sam i ja potreban tebi. Ostajemo partneri do kraja. Biće više nego dovoljno za obojicu – kazao je, žudno iskapio čašu i gurnuo je niz šank. Kada se okrenuo da pođe Heket ga zapita:

– Kuda ćeš sada?

– Da se odmorim, Džoni. Sutra treba da pređemo milje i milje.

– Idemo van grada? I šta ćemo raditi?

– Nagovaraćemo ljude da ne glasaju za Entila. Moramo bito veoma ozbiljni i ubediti ljude da glasaju za Hergrivsa, zar ne?

Džoni Heket ga je ispratio pogledom. Odjednom se osetio sasvim sam, potpuno prepušten sebi, bespomoćan i ranjiv. Kao da ga je Ed Driskol smanjio do njegove prave veličine. A to mu se nije dopadalo. Zato je iskapio još jednu čašu i ljutito je tresnuo o šank. Kada je izlazio napolje ljudi su ga krišom odmeravali, zadovoljni što više nije među njima.

Izašavši napolje Heket se trže ugledavši Lusilu Majer na verandi. Hitro je prešao preko ulice, ušao u dvorište i za tili čas se našao pred devojkom.

Još dok je bio na vratnicama Lusila se okrete da pođe, ali je on glasno pozvao:

– Sačekaj malo, Lusila!

– Šta želiš, Džoni Hekete?

– Da porazgovaramo. Možda i nešto popijemo. Ti i ja bi trebalo da budemo prijatelji.

Devojka ga ošinu ostrim pogledom.

– Zašto bih ja imala bilo kakve veze sa tobom?

On se u dva koraka pope na verandu i čvrsto je privuče k sebi.

– Malo koja devojka izgleda lepše od tebe, Lu. I malo koji muškarac te želi više od mene...

Lusila pokuša da se izmigolji.

– Skloni šape sa mene! – prasnula je. Ti... ti si ubio Beri Koupa! – oštro ga je optužila.

Heket je za trenutak zastao, zbunjeno njenom optužbom. Uprkos priča-
ma koje je čuo o Koupovim posetama Etel Majer, on tog tipa nikako nije povezivao sa devojkom.

– Nisam to bio ja, već Ed. Da li ti je Koup nešto značio?

– Bio mi je dobar prijatelj... – priznala je.

– Da li je to sve?

– Bio je... vrlo dobar prema meni – odvratila je devojka koja je sasvim prestala da se otima. I baš kada je Heket bio siguran da će se njegova upornost isplatiti, vrata kuće su se otvorila i u dovratku se pojavila Etel Majer... sa puškom u rukama.

– Gubi se! – naredila je oštro.

Heket je pustio devojku i primakao ruke drškama revolvera.

– Samo potegni pištolj, Hekete! – dobaci Etel zlobno. – Baš bih volela da te pošaljem u carstvo nebesko.

Revolveraš je uklonio ruke od revolvera i povukao se dublje u senku dvorišta. U međuvremenu je Etel zgrabila Lusilu i grubo je ugurala u kuću. Zatim se ponovo okrenula ka dvorištu i uperila pušku u nezvanog gosta.

Preteći otvor cevi naterao je Heketa da zadrhti. Uzmakao je dižući ruke što je bio znak da se predaje. Uprkos tome neprestano se osmehivao.

– Ne bi ništa koristilo da te ubijem, Hekete – dobacila je Etel hladno. – To bi samo podstaklo tvog gazdu na još veću brutalnost. Ali neka, jednoga dana će doći i tvoj sudnji čas... a taj dan možda i nije daleko.

Heket ju je zamišljeno posmatrao, iznenađen njenim čvrstim stavom. Delovala mu je odlučna i puna života, ali sa mržnjom u očima koju nije ni

želela da krije. To mu se nije dopalo. Pomalo je slutilo na ono što je Ed Driskol predviđao.

Pošao je prema izlazu, ali se na polovini šljunčane staze okrenuo i dobacio:

– Ako još jednom nanišanite pušku na mene, izrešetaću vas, gospodo.

Rekavši to pohitao je napolje i ljuto mrmljajući uputio se ka salunu.

V

Dok Holidej je bio duboko nezadovoljan. Nije voleo što ga je sudbina stavljala u situacije iz kojih kao da nije bilo izlaza. Naravno, to nije bilo ništa novo. Naprotiv, već je bio naviknut na neprekidan hod po opasnoj životnoj ivici, stalnu neizvesnu igru u kojoj se gleda smrti u oči.

On je bio umoran od svega toga. Mnogo puta je pozeleo da okači o klin svoj srebrnasti pištolj sa drškom od slonove kosti, revolver koji ga je učinio slavnim. Možda je bio red da negde u anonimnosti potraži mir i spokoj.

Činilo mu se da je Maršavil pogodno mesto za tako nešto. Začudo, niko ga nije prepoznao, niko nije pomenuo njegovo ime... Zato je počeo da se nada; možda će stvarno ovde moći da se skrasi, odnosno, odmori se od svega na neko vreme.

No, njegovi snovi raspršili su se kao mehuri od sapunice. Iz Krida, gde je tačno znao ko su mu neprijatelji, došao je ovamo i za kratko

vreme shvatio da situacija nije nimalo sjajna. Nije se znalo ko vlada gradom, nasilja je bilo svuda, a lukavi Hergrivs je bio na putu da silom postane gradonačelnik.

Dok je znao da bi, u slučaju da ostane, morao da se pridruži njegovoj bandi ili ode iz grada. Poželeo je da upozna Hergrivsa, čoveka koji je uspeo da kupi jednog šerifa i zajedno sa njim i njegovim revolverašima teroriše grad i okolinu. Verovantno se nada da će kao gradonačelnik moći da „proguta” celu pokrajinu i stavi u džep sve što je u njoj vredno.

Holidej je predviđao da će u tome i uspeti.

Osim ako se ne desi nešto nepredviđeno...

Razmišljajući tako sišao je iz sobe u pansionu pošto je želeo da prošeta i udahne svež vazduh.

– Kuda tako kasno, mister Houk? – upitala je gospođa Hagenbek, vlasnica zgrade, simpatična i lepo odevena žena.

– Da uzmem malo vazduha – odvratio je i rukom dotakao obod šešira. Prošao je kroz vrt sa ružama i zatvorivši vratnice uputio se prema salunu. Na ulici je bilo malo prolaznika koji su uglavnom žurili kućama, a prve svetiljke probijale su sivkasti sumrak. U salunu je takođe vladala tišina, a nekolicina gostiju je sedela za stolom i mirno razgovarala; posle nekoliko popijenih pića dvojica su gotovo dremala za šankom.

Holidej je sve to osmotrio ispod oka; zatim se naslonio na glatku hladnu površinu šanka i naručio piće. Debeli barmen ga je brzo uslužio i još brže se udaljio.

Samo nekoliko trenutaka kasnije sporedna vrata na desnoj strani su se otvorila i u prostoriju je ušao Džoni Heket. Njegov dolazak naterao je nekolicinu posetilaca da brzo ispiju svoje piće i izađu napolje. Holidej ih je mirno ispratio pogledom, ne previše iznenađen. Bio je to strah, strah kog je prepoznao u očima barmena kao i onih koji su ostali i odjednom spustili pogled.

Heket se uputio pravo k njemu.

– Mislio sam da si ispario, skitnico – dobacio mu je grubo.

Dok je odmah primetio da je bandit prešao na „ti” i da je sasvim promenio ton.

– Molim?

– Gde si, do đavola, bio?

– Odmarao sam se.

Heketovo lice pretvorilo se u nepomičnu masku.

– Odmarao si se, je li? A možda si nešto i smišljao...

– Kada se odmaram ja obično i ne razmišljam, ali to se tebe ne tiče, Hekete – odvratio je Holidej mirno.

– A ja kažem da me se tiče – odvratio ovaj sa nesumnivim prizvukom izazova u glasu.

Holidej je odgurnuo čašu udesno i upola se okrenuo.

– A zašto?

Heket nije znao kako da odgovori, ali kada je primetio da ga preostali gosti sa iščekivanjem posmatraju, glasno je dodao:

– Zato što si danas ubio mog prijatelja, mister.

– To je krupna laž, Hekete – odvrati Dok sa podsmehom u glasu.

Revolveraševo lice obli crvenilo. U trenutku se ispravio i pogledao u svog sagovornika dok mu oči sevale mržnjom.

– Da li ti to mene nazivaš lažljivcem, Houk?

Dok ponovo klimnu glavom i okrete mu se licem u lice. Desnu ruku je spustio pored tela i ledenim pogledom fiksirao nadmenog revolveraša: u tom trenutku on je jedino video Heketove oči ispunjene besom i mržnjom.

– Pošto sam ubeđen da nikada nisi bio u Kridu niti si znao Vajta Dokera, ja te nazivam lažljivcem. Osim toga, da ti je lupež koga sam ustrelio bio prijatelj i da si ga zaista poznavao, ti bi to rekao jer si imao dovoljno vremena, zar ne? Pošto si ćutao kada si video njegovo mrtvo telo, a sada nešto pokušavaš... ja još jednom tvrdim da lažeš!

Džoni Heket je ustuknuo dva koraka unazad, a leva ruka mu se poput kandže nadvila nad dršku revolvera.

– Ako sam ja ćutao ti sada previše brbljaš, Houk. Uvredio si me i izazvao .. – promrmljao je ljutito.

Holidej mirno slegnu ramenima.

– Sada vidim da nisi samo lažljivac, druškane. Ti si budala od glave do pete.

U salunu je zavladao muk.

Džoni Heket je nepomično stajao čitav minut kao da nije dobro čuo šta je Holidej rekao. Onda je levu ruku zagnjurio naniže...

Dok Holidej je zapazio taj pokret ali se nije pomerio. Njegov pogled ostao je prikovan za Heketove oči u kojima je očekivao da vidi odluku, odnosno uoči onu sudbonosnu iskru koja najavljuje prelaz iz namere u delo. Kada se to napokon desilo, on se oslonio na desnu nogu dok mu je desna ruka munjevito poletela ka revolveru. Sano tren kasnije Džordžijanac je potegao i opalio.

Ciljao je malo ulevo: metak je pogodio svoj cilj i zavrteo Heketa u krug. Ovaj je posrnuo, udario kukom o obližnji sto, zapeo za sledeći i ponovo se okrenuo našavši se tako oči u oči sa Holidejem. Ošamućen pogotkom, ispustio je neispaljen revolver i pao preko stola za karte.

Holidej je stajao i mirno ga posmatrao u očekivanju novog poteza. A kada je taj potez došao on je bio spreman; pripucao je brzo i precizno i pogodio Heketa tačno u srce. Bandit je bezglasno ispustio i drugi pištolj i primeo šaku ustima koja su bila puna krvi. Već sledećeg trenutka pao je kao klada, licem okrenutim ka podu.

Dok mirno pođe prema vratima posmatrajući ljude koji su mu pratili svaki pokret.

– Ne želim da čujem nijednu laž o ovome što se desilo, samo da znate. Inače.... mogao bih se vratiti – dodao je i izašao u noć.

No, tek što je napravio nekoliko koraka, zastao je da oslušne.

Čuo je kratak, nerazgovetan žagor, bat koraka po drvenom podu, a onda ... Onda je neko doviknuo da o svemu treba obavestiti Hergriusa i sve se uskomešalo.

On je nastavio da korača sve brže, svestan da je sada umešan u sukob zavađenih strana. Naravno, nije za-
varavao sebe da je to bilo sasvim slučajno. Veoma dobro je poznavao sebe i bio svestan činjenice da nije mogao jednostavno da ode i one koji su u nevolji prepusti same sebi. Možda je svemu tome doprineo i susret sa Lusilom Majer i njen magloviti da goveštaj da ovde u gradu može imati „puno lepih doživljaja”. Taj deo tajne nije uspeo da otkrije ni samome sebi, ali dok je hodao ulicom video je pred sobom lelujanje njene duge kose i zanosne obline bujnih grudi.

Proklinjući sudbinu koja ga je pratila i protiv koje nije mogao ništa, nastavio je da hoda trotoarom, ubeđen da ga šerif Lesli već traži, da će mu uskoro Ed Driskol biti za petama i da će, po naređenju Virdžila Hergriusa, pola grada žarko želeti da ga ubije.

Sa drugog kraja trčali su radoznalci, čula se glasna vika, a učinilo mu se da je neki muški glas nekoliko puta ponovio njegovo ime.

Dok je prolazio pored malenog restorana u kome je toga dana ručao, iz mraka se začuo nečiji glas.

– Za vas bi bilo bolje da se za izvesno vreme ovde sakrijete, Houk. Trenutno je ulica za vas veoma opasno mesto.

Holidej je zastade i pogleda u tom pravcu.

– Ko ste vi, do đavola?

– Neko ko vas je mogao ubiti dok ste prolazili. Ja sam onaj koji je potvrdio vašu izjavu kada ste dolazili u grad i ustrelili onoga što je čekao na tavanu. Zovem se Keleher i nameram da vam pomognem ako budete dovoljno pametni i sklonite se sa ulice pre nego što vas neko primeti. U suprotnom....

Nije imao prilike da nastavi jer se Dok bez razmišljanja provukao kroz odškrinuta vrata i šmugnuo unutra.

– Stavite mi ruku na rame i pratite me – šapnu Keleher. – Proći ćemo kroz restoran, a zatim hodnikom do sobe.

Dok ga je bez reči sledio i odahnuo sa olakšanjem kada su ušli u sobu, a on konačno seo na krevet.

– Vi se tu pritajite, a ja idem na ulicu. Moram biti napolju jer se u poslednjih deset godina u ovom gradu nije desio ni najsitniji događaj, a da ja nisam bio na licu mesta. Ako bih sada izostao, možda bi nekom bilo sumnjivo – dobacio je Keleher i zatvorio vrata.

Holidej se ispruži i za tren zatvori oči. Trebalo mu je malo mira i ovo je

bila idealna prilika. Odahnuće u mraku i sačekati svoga spasioca.

Virdžil Hergrivs je bio mahnit od gneva.

Sačekao je da dvojica ljudi polože Heketovo telo pored zida u njegovoj kancelariji. Zatim ih je gotovo izbacio napolje, a onda počeo nervozno da hoda tamo – amo. Kada je konačno prestao, ljutito je odmerio šerifa Leslija koji je zbunjeno gužvao šešir i Eda Driskola koji je netrenice posmatrao svog poginulog prijatelja.

Hergrivs lupi rukom o sto.

– Nisam li vam rekao da budete pažljivi i da ništa ne preduzimate dok ne budete sigutni u uspeh!??

– Ja sam spavao kada se sve desilo – dobacio je Driskol mirno.

– Spavao? Nije moguće! Pustio si Džonija da se sam suoči sa njim?!

– Ni ja ni Džoni nismo znali da je Houk još u gradu. Mislili smo da je oputovao.. Džoni je sam otišao nešto da popije i kada je spazio Houka... Učinio je ono što si tražio... pokušao je da ga smakne..

– I dobio je metak ! – grmnuo je Hergrivs.

Driskol je mirno klimnuo glavom.

– Da, dobio je metak.

Hergrivs nije mogao da podnese revolverašev mir.

– Šta je sada ovo? Džoni ti je bio prijatelj, zar ne? Kada ste došli ovamo rekao si mi da je najbolji revolveraš

zapadno od Rio Plate. Hm... izgleda da nije bio najbolji...

– Ne, nije bio – složi s Driskol mirno i pogleda Hergrivsa pravo u oči.

– No, nemoj dopustiti da te ovo što se desilo omete u planovima koje imaš, Virdžile.

Debeljko se žustro okrete.

– Šta hoćeš time da kažeš?

– Nemoj da napraviš neku grešku. Sada nema Heketa, ali ja ću ti dokazati da sam jedan od najboljih.

Hergrivs odmahnu rukom.

– Heket je pokazao da je obična budala! Sa druge strane, dokazao je da je hrabar i da nije stekao ugled bez razloga. A šta je sa tobom? Šta si tako značajno uradio da mi daješ savete i ponašaš se kao da si glavni?

Driskol se nadmoćno osmehnu.

– Čekao sam, Virdžile. Pa valjda ti je jasno da ja ne ulazim u nepotrebne rizike. I kao što vidiš, živ sam dok je Džoni mrtav.

Hergrivs je ćutao. Nije mu se dopala ovakva samouverenost. Ed Driskol nikada ranije nije govorio na taj način.

– Pre bih rekao da si ga izdao – nastavio je Hergrivs uporno. – Nisi mu pomogao kada je trebalo!

Ni to nije naljutilo Eda Driskola.

– Džoni je dobio šta je zaslužio – kazao je. – To je oduvek pisalo u kartama. Često sam ga opominjao da dobro osmotri i proceni situaciju pre nego što se sukobi sa nekim neznancem. Eto... on se toga nije držao i naleteo je na dva metka – dodao je Driskol.

– Kako možeš da budeš tako hladan, ti...– priđe mu Hergrivs i čvrsto ga zgrabi za ruku. Verovatno bi ga i udario da se Driskol nije munjevito okrenuo, zavrnuo mu ruku i gnevno ga pogledao.

Videvši sve to šerif se mašio za pištolj. Ali, njegov kolt je još bio u futroli, a već je zurio u otvor cevi Driskolovog pištolja. Oblio ga je hladan znoj pa je lagano digao ruke uvis.

– Ja sada preuzimam stvar u svoje ruke, Makse – dobacio je Driskol.

– Primaćeš naređenja od mene, ortak – dodao je dok je šerif pogledom potražio Hergrivsa.

Ali, gazda nije mogao da mu pomogne pošto je nepomoćno stajao i za bezeknuto zurio u revolver u Driskolovoj ruci. Jednostavno nije mogao da veruje u takvu brzinu.

Ipak, Hergrivs se prenuo i pogledao u Eda.

– Nisam čuo šta si rekao, Driskole. Ridokosi se iskezi.

– Rekao sam da će Lesli ubuduće primati naređenja od mene. To je jedini način da stegnemo omču oko ovog grada.

– Vraga jedini način! – grmnuo je Hergrivs. – Šta misliš, ko si ti? Mizerijo jedna, zar misliš da ću mirno stajati i gledati...

– Nećeš stajati i gledati, Virdžile – prekinuo ga je revolveraš. – Ti ćeš biti gradonačelnik, zar si zaboravio? Dakle, sedećeš na tom mestu i truditi se da iscediš grad i okolinu baš kao što si i planirao. Samo...sada ću te

umesto Džonija štititi ja. Imaš mene i budi bez brige.

– Kakve mi garancije daješ? – dobaci debeljko podrugljivo.

Driskol je ozbiljno klimnuo glavom.

– Najbolje koje si ikada imao, Virdžile. Da je Džoni živ i sam bi ti rekao da sam brži od njega. Uvek sam mogao da ga pobedim, a sada... siguran sam da mogu da pobedim i Houka.

Hergrivs je zažmirio, ali nije ništa rekao. Pogledao je Leslija koji se kupao u znoju. Bilo je očigledno da je gradski šerif zbunjen i da ne zna kako da postupi.

Utom je Driskol ustao i poslao Maksa da donese još jednu bocu.

– Virdžile, svo vreme smo u igri bili samo ti i ja – dobacio je Driskol mnogo mirnije. Džoni je bio tu samo zbog predstave, dekoracije... mada moram priznati da je svoju ulogu prilično dobro odigrao... Ali sada, kada dođe do odlučujućeg sukoba, na našoj strani bićemo samo ti i ja.

Hergrivs se ponovo počesa po potiljku. Ovo mu se nikako nije dopadalo. Ipak, s mukom je uspeo da savlada gnev.

– I šta predlažeš, Ede? – najzad je upitao.

– Da obiđem okolinu grada i proverim nisu li pojedini doseljenici promenili mišljenje u vezi sa izborima. Možda ti je Džoni rekao da sam ja i ranije obavljao taj posao... uglavnom sam. Dok sam ja odsutan neka Lesli istakne poternice po celom gradu.

– Kakve poternice?

– Pa one koje će glasiti na Djuka Houka..Traži se živ ili mrtav.. Znaš već kako to ide. Ubio je Džonija, zar ne?

Hergrivs se zavalj na stolicu i uzdahnu. Potom je rukom dao znak Lesiju koji je ulazio sa novom flašom...

Kada su sva trojica dobro potegla, on se zagleda u Driskola.

– Misliš da ćemo moći tako nešto da izvedemo, Ede?

– Zašto da ne? Veoma malo ljudi je videlo šta se stvarno desilo. Većina njih će potvrditi barmenovu izjavu da je Houk prvi potegao i hladnokrvno ubio Džonija.

– Većina da – unešao se Maks Lsli.

– Ali možda neće svi.

– Ti koji tvrde suprotno promeniće mišljenja kada Virdžil bude izabran za gradonačelnika – odbrusi Driskol. – Tada ću se lično pobrinuti za Houka.

– Ići ćeš direktno protiv njega, Ede?

– upita Hergrivs podignuvši obrve.

– Ako budem morao, mada mislim da do toga neće doći. Naš prijatelj Houk je vraški brz na revolveru čim je mogao da sredi tipa kakav je bio Džoni Heket. Ali dobro; ako je brz ne znači da je najbrži – dodade Driskol i spusti praznu čašu na sto.

Hergrivs obrisa čelo maramicom. Želeo je da veruje svom revolverašu, ali... Šta će biti ako Driskol greši, pitao se. Jer, situacija je bila takva da bi svaka naredna greška ugrozila sve ono što je želeo da ostvari.

– Ne misliš da će Houk pobeći, Ede?

– upitao je zabrinuto.

– Ne, ništa se ne brini. I ranije sam sretao tipove kao što je on. Lutaju od mesta do mesta sve dok se ne zainteresuju za nešto. To može biti bilo šta: neka svađa, posao ili žena. Dakle, kada ga određena stvar privuče, on ostaje u tom mestu sve dok ne doživi to, do kraja. Posle toga odlazi i nastavlja da luta.

– Ako je tako dobar kao što kažeš, kako onda nismo čuli za njega? Morao bi imati poznato ime.

Driskol zamišljeno klimnu glavom.

– Da, da... A možda i nije iz ovih krajeva. Odakle je došao?

– Iz Krida – dobacio šerif Lesli.

– Ne znam, nikada nisam čuo za njega. Ali to ništa ne znači; možda je tip bez ambicija. Znaš, ima ljudi koji se lako zadovolje, tihi su i povučeni mada moram priznati da mi ovaj izgleda drugačiji; zna da je dobar na oružju, svestan je toga i veoma ceni sebe. To se vidi po držanju, odelu... po svemu. No, ovaj put će se prevariti jer ne zna s kim se uhvatio.

Hergrivsa je umirio Driskolov samouvereni ton. S olakšenjem je odahnuo i nalio sebi još jedno piće. Za to vreme revolveraš se okrete prema Lesliju.

– Mislim da bi bilo dobro da u Kridu proverimo sve što je u vezi sa njim. Pošalji telegraf tamošnjem šerifu i obavesti me čim dobiješ odgovor, Makse. U redu?

– Svakako, Ede.

– Dobro, to volim da čujem. Inače, od sada ćeš primati uputstva jer ću ja biti na brisanom prostoru i odlučivati koji plan će biti primenjen. Na moj mig ti ćeš stupiti u akciju. Ako tako ne bude otiću ću pre nego što sutra padne prvi glas – dodao je, natukao šešir na čelo i izašao napolje

Požurio je do saluna i odmah naredio barmenu da udalji goste. Pošto su ostali sami on reče:

– Za sutra se ništa ne menja, Bili. Rano otvori salun i postaraj se da privučeš što veći broj građana. Svima stavi do znanja da oni kojima se ne sviđa gostoprimstvo i ljubaznost mister Hergrivsa slobodno mogu da potraže neki drugi grad. Potrudi se da svi čuju i shvate tu poruku.

Bili Vat ćutke klimnu glavom još uvek uplašen zbog nedavne pucnjave. Naime, Djuk Houk je na njega ostavio izuzetan utisak; još nikada nije video čoveka koji je tako hladnokrvan i brz na revolveru.

– Naravno – dodao je Driskol – sutra i ti treba pravilno da glasaš, Bili. Nemoj da zaboraviš na to, druškane!

Rekavši to izašao je napolje i otišao u sobu na počinak. Znao je da će te noći dobro spavati pošto je rešio jedan veliki problem. Tačnije rečeno, problem se rešio sam od sebe jer Džoni Heket više nije bio među živima. Što se tiče Houka, znao je da se taj tip neće otvoreno pojaviti na ulici pre nego što proceni šta se događa. Onda će se pridružiti grupi boraca za pravdu i izgubiće glavu. Da, da... to je bila

sudbina onih koji nisu bili u stanju da realno gledaju na život.

Zadovoljno je uzdahnio i bacio se na ležaj.

A kada se sve završi izvršiće pritisak na Hergrivsa i onda...

Nije želeo da misli o tome. No u jedno je bio siguran: više mu niko neće stati na put!

S tom mišlju je i utonuo u san.

* * *

– Mister Entil želi da se vidi sa vama – kazao je Keleher kada se tek posle pola sata vratio sa ulice.

– Šta hoće? – upita Dok kratko.

– Želi da porazgovarate. Znate, on je fini čovek i mislim da biste trebali da ga saslušate.

– A zašto bih to učinio?

Lens Keleher slegnu ramenima.

– Kad dobro razmislim neka nekog jakog razloga. Ali koja vam je druga mogućnost? Sa svim onima koji su vam na vratu... Izvinite, ali i čovek kao vi bi teško izašao na kraj sa ovolikim protivnicima. Zato mislim da nije loše izvideti još neku mogućnost. U protivnom, možete jedino da se pokupite i odjašete.

– Možda ću tako i učiniti.

– Mislim da će to biti veoma teško. Čuo sam da će sutra ceo grad biti izlepljen poternicama za vama... „Traži se živ ili mrtav zbog ubistva...”. Šerif Lesli je njihov čovek i poslaće te poternice po celom kraju. U tom slučaju biće teško sakriti se. Osim toga, čuo

sam kada je Lesli pričao nekom bankaru da je poslao telegram u Krid i da traži obaveštenje o vama. Kao što vidite, oni misle ozbiljno.

Dok se zamisli. Ako je šerif stvarno poslao telegram u Krid onda će njegov pravi identitet uskoro biti otkriven. Došao je ovamo da zametne trag, ali bi mu sada pravo ime i ugled koji uživa mogli pomoći. Pa, dobro, pomisli, neka stvari idu kako sudbina odluči. Naravno, u ovim okolnostima bežanje iz grada nije dolazilo u obzir.

Odmerio je simpatičnog Kelehera: čovečuljak mu se zaista sviđao. Bolje reći, dopadala mu se njegova hrabrost i otvorenost.

– Tako dakle. A kakav je vaš udeo u svemu tome, mister?

– Ja zaista volim Maršavil. Tu sam deset godina i dobro mi je išlo. Taj prokleti Hergrius mi se nimalo ne sviđa. Ako ne preostane ništa drugo lično ću ga ubiti.

Videvši Dokov nepovreljiv pokret, on brzo nastavi.

– Da znate da hoću. Jeste da nemam vašu brzinu, ali imam veoma jake razloge i na plašim se. To jest, ne plašim se previše. Ubiću ga ako ikako budem mogao da se probijem do njega.

Dok ustade i popravi kravatu. Entilov poziv je zvučao interesantno i on je rešio da vidi o čemu se radi.

– Možemo da krenemo, Kelehere – kazao je.

Čovek ga iznenađeno pogleda.

– Šta, ipak ste odlučili da pođete?

– Što da ne? Videću o čemu se radi i doneti odluku. Možda će smeštaj kod njega biti bolji nego kod vas.

Izašli su na sporedan izlaz, prošli kroz jednu mračnu ulicu i u velikom luku se vratili u centar.

– Samo trenutak – dobacio je Keleher osetivši Holidejevu nervozu. – Još samo nekoliko koraka.

Ušli su u prostrano dvorište, pa preko staze i trema u hol. Tamo ih je čekao čovek koji se predstavio kao Lens.

– Izvolite u sobu – obratio im se učtivim glasom. – Mister Entil vas očekuje.

Čim su zakoračili u sobu stari je ustao i pošao im u susret.

– Dobro došli, mister Houk. Dobro večer, Kelehere. Izvolite, sedite ovamo. Ovo je moj prijatelj Džim Trims, vlasnik velike trgovine mešovitom robom.

Pošto je Dok učtivo uzvratio pozdrav i seo, Entil je pitao šta će da popiju i zamolio Lensa da posluži goste. Ni posle toga stari nije seo, već je i dalje ostao da stoji naslonjen na masivni sto, odeven u elegantno odeo, sa besprekornim čizmama i čašom omiljenog konjaka u ruci.

– Izgleda da ste napravili priličan nered u gradu, mister Houk – rekao je najzad.

Holidej klimnu glavom.

– Tako nekako – kratko je odvratio.

– Do sada ste ubili dva čoveka, zar ne? – nastavio je Entil mirno i bez

ikakavog prebacivanja, ali i bez oduševljenja.

– Dvojicu koji su pucali na mene – odgovorio je Dok.

– Da, pretpostavljam da je tako. Ne biste ni bili ovde kada ne bih verovao da ste delovali u samoodbrani.

– Što mene dovodi do pitanja koje glasi: zašto sam ovde, mister? – zapitao je Dok isti tonom.

Entil klimnu glavom.

– Što se mene tiče, vi ste ovde da bih vam nešto predložio, mister Houk. Ali pre toga interesovalo bi me koliko znate o nevoljama u koje je zapao ovaj grad?

– Nešto malo.

– Onda bi bilo najbolje da saznate sve – rekao je Entil, uspravio se i prešao sa jednog na drugi kraj odaje.

– Dakle, Maršavil je osnovala grupa farmera koji su posle dugog i naporog putovanja preko kontinenta zastali da se odmore u ovoj dolini. Onda su se neki članovi karavana razboleli i svi su rešili malo da zastanu. I šta se zatim desilo? – upita stari setno se osmehujući. – Za vreme tog odmora pala je strahovita kiša, brežuljci su skoro preko noći ozeleneli, trava je počela da buja na sve strane, a potoci i ova rečica bili su prepuni vode. Ah, dobro se sećam svega, pošto sam tada imao jedanaest godina! I tako... stoka koju smo povelili za priplod razmilela se po poljima ne pokazujući želju da ide dalje. Zatim su se svi odrasli sastali i jednoglasno odlučili da cela grupa ostane ovde. Dolinu

smo nazvali po jednoj maloj Marši, prelepoj devojčici koja je bila u karavanu zajedno sa roditeljima. Kasnije smo podelili zemlju, pobrali jednu pa drugu žetvu i kada su svi počeli da se bogate, odlučeno je da sagradimo grad. Nazvali smo ga Maršavil i to ime ostalo je do danas.

Holidej je lagano pijuckao brendi i jedva primetno uzdahnuo. Nije bio raspoložen da sluša o istorijatu grada, ali nije znao kako da prekine stračevu sentimentalnu priču, a da ga ne uvredi.

– Takve priče su se ponavljale stotinama, a možda i hiljadama puta na ovom velikom zapadnom prostranstvu. Znam da su sve manje više iste. Ipak, treba reći da je Maršavil rastao i napredovao. Došli su novi naseljenici, trgovci i zanatlije pa se gradilo više nego ikada. Sve je bilo kako treba i verujte mi da niko nikada nije pomišljao na neku vlast. Svi su se radili, bili smo dobro organizovani i složni a onda... onda se pre godinu dana pojavio Virdžil Hergrivs.

– Pre godinu dana? – iznenadi se Dok.

– Da. Vi ćete se možda čuditi što od samog početka nismo bili dovoljno budni prema našem novom građaninu Hergrivsu i bićete u pravu. Ali, nismo marili šta drugi rade, jer smo postali pomalo sebični i gledali samo svoje poslove...

– To je sasvim tačno – dodade Trims pokajnički.

– Tako je Hergrivsu – nastavio je stari lagano – otvoren put za sprovođenje onoga što je sam zacrtao. I pre nego što smo shvatili šta se događa, on se uortačio sa mnogim ljudima. No, ni to nas se nije ticalo jer su određeni ljudi mislili da je na taj način samo pokazao kako je amiciozan i vredan čovek. Ali kada su njegovi ortaci počeli nestajati bez traga, a on počeo da nasleđuje svu njihovu imovinu, tek tada se posumnjalo. Hergrivs je postao predmet istrage i pozvan je da odgovara.

– I šta je onda bilo? – upita Dok koliko iz radoznalosti, toliko iz želje da stari što pre završi sa pričom.

Entil se kiselo osmehnuo:

– Odgovorio je da sve prigovore i predloge dostavimo novoizabranom šerifu Lesliju i pustimo da zakon kaže svoje. To smo i učinili, ali smo se ubrzo uverili da je on Hergrivsov čovek od glave do pete. Tražili smo od njega da napusti grad, a kada je odbio probali smo da ga slomimo.... No, tada smo se suočili sa poplavom nasilja za koje nismo bili spremni. Krv je potekla ulicama i ljudi su se strahovito prepali. Požurili smo da nađemo neko rešenje i predložili Hergrivsu da se sastanemo; pristao je na razgovor i mi smo se ponadali da je rešenje problema na vidiku. Baš tada su u grad stigli njegovi plaćeni revolveraši...

– Pa jeste li održali sastanak?

– Jesmo, ali na mojoj strani su ostali samo Trims, Keleher i Etel Majer.

Ostali su se povukli, preplašeni ili učenjeni raznoraznim stvarima. I tako... pošto nismo imali podršku građana, nismo mogli mnogo da učinimo. Lesli je ostao šerif, Hergrivs je nekom podvalom uspeo da se dočepa saluna Etel Majer i .... utvrđen je datum održavanja izbora za gradonačelnika. Grad je izmicao iz naših ruku i mnogi moji prijatelji su se spakovali i otišli. Ali ja sam ostao ne zato što sam hrabar ili pak želim da ubijam kao Hergrivs, već zbog toga što mi ovaj grad mnogo znači i što sam spreman da umrem za njega, to jest, da dam sve za miran i prosperitetan život ljudi koji će biti srećni u Maršavilu. Zato vodim kampanju za izbor gradonačelnika protiv Hergrivsa i ako dobijem glasove ljudi, odmah ću zatražiti pomoć. Pozvaću federalnog šerifa ili čak vojsku, samo da se grad očisti od ove zločinačke bande.

– Da, da, baš krasno – prokomentarisao je Dok.

Lice Bena Entila je prebledelo.

– Da li je to sve što imate da kažete?

– Šta bih drugo? Ionako nećete biti izabrani.

Trims i Keler zaustiše da se usprotive, ali Entil ih ućutka jednim pokretom ruke.

– Zašto to kažete, mister Houk?

– Nisam slep. Osim toga, imao sam priliku da čujem šta pričaju ljudi u salunu. A pripit čovek je iskreniji od treznog, mister Entile.

– I šta oni kažu?

– Da mnogi neće imati hrabrosti da uzađu na biralište i kažu da su za vas. Naravno, biće mali broj koji će to uraditi i njima će biti dozvoljeno da glasaju da ne izleda namešteno. Po završetku glasanja nastupaju brojači koji će se pobrinuti da sve bude u Hergrivsovu korist. Odnos između osvojenih glasova nikog ne zanima jer se pobednik već unapred zna.

– Ali... Tražio sam da kutije budu zapečaćene i da...

– Vi ste nepopravljivi naivac, mister. Zar ste zabotavili na Leslija? I on će biti tu da „čuva red“ ! Možete i sami zamisliti kakvo je to čuvanje?

Entil nemoćno klonu ramenima. Holidej je pošao prema vratima ali je spazio taj pokret: stari se više nije zavaravao, nije imao iluzija. Iznenada je stao i u dubini duše osetio tugu i žaoku sažaljenja za ovog hrabrog čoveka. Ni sam ne znajući zašto, upitao je što je ljubaznije mogao:

– A šta je vaš predlog, mister?

– Ako postanem gradonačelnik želeo bih da vi budete šerif, mister Houk. Bar toliko dok se ne postaramo za ove glavne izazivače zla.

Dok se kiselo osmehnu.

– Onda nema značaja da li ću odbiti ili prihvatiti. Stvarno mi je žao, ali mislim da ste sanjar, Entile. Kada ste suočeni sa ljudima kao što je Hergrivs, postoji samo jedan način na koji im se možete uspešno odupreti.

– Koji način? Vaš? – prasnu stari.

– Moj, tačnije rečeno, njihov. Vatru treba gasiti vatrom. Ja sam uvek tako radio i kao što vidite, još sam živ.

– Ne, to je nemoguće. Upotreba oružja značila bi da smo isti kao i oni!

– U tom slučaju, kao što rekoh, žao mi je. I do viđenja.

Izašao je znajući da je izgubio naklonost simpatičnog Kelehera. Ali on tu ništa nije mogao. Grad je ležao pred njim, a ulicama su se kretale grupice nejasnih senki. Povremeno se čula lupnjava, otvaranje vrata i glasna rasprava u kojoj je mogao da razazna svoje ime. Izgleda da je neko pretraživao kuće tražeći ga.

Zamakao je u mrak pošavši prema štali, a onda se setio da je Hergrivs sigurno poslao nekoga u zasedu. Zastao je i zamislio se: kao poslednje utočište na um mu je pala Etel Majer i on za trenutak odahnu. Pokušaće da ode do nje pa šta bude. I tako se, koristeći senke nadstrešnica i visokih ograda, lagano uputio ka njenoj kući. Bio mu je potreban san jer je imao neprijatan osećaj da će mu sutrašnji dan biti jedan od težih u životu.

***

Pet minuta kasnije stigao je do ograde i polako ušao u vrt. Ocenivši da u blizini nema nikoga, brzo je prešao pošljunčanu stazu i stupio na stepenice. Terasa je bila u mraku kao i cela kuća: bio je osvetljen samo prozor levo od ulaza.

Ponovo je osmotrio okolinu, a onda zakucao na vrata.

Tek posle nekoliko minuta iznutra se začuo prigušen glas.

– Ko je u ovo doba?

– Houk, madam. Otvorite.

Vrata su se lagano odškrinula i u uzanom otvoru pojavilo se lice Etel Majer.

– Šta... – tek je zaustila, ali je Holidelj malo povukao vrata i bez reči se provukao pored nje. Etel se nije protivila već je pažljivo osmotrila okolinu proveravajući da li ih je neko video. Zatim je hitro zaključala i okrenula se prema neočekivanom posetiocu.

Pri slaboj svetlosti lampe koja je dopirala iz dnevne sobe Dok je razabrao njeno usplahireno lice.

– Jeste li poludeli? – ljutito je upitala. – Kako se usuđujete da mi upadate u kuću u ovo doba noći?

– Nužda, misis Majer, nužda me nagoni da zanemarim pravila pristojnog ponašanja. I sami znate da se to u životu događa, zar ne?

– Šta hoćete? – upitala je narogušeno.

– Da me negde smestite za noć. Više od svega potreban mi je san, a moja soba u pansionu mi tako nešto ne garantuje.

– Vi ste ludi! Znati li da vas Driskol i njegovi psi traže? Pre nekih četvrt časa pretresli su mi celu kuću!

– Odlično. To znači da se više neće vratiti i da sam došao na pravo mesto. Ne brinite, neću vam smetati. U nevolji umem da budem vrlo skroman.

Etel ga je izvesno vreme zamišljeno posmatrala. Očigledno da nije očekivala ovakav obrt i premišljala je šta da radi. Stara lisica nije bila žena od rizika, već poslovna gospođa od računa.

– A šta vam garantuje da ćete ovde biti bezbedni?

– Vi ste mi garant, misis Majer. Baš vi.

Ona se zbuni.

– Kako to mislite?

– Kada sam već ovde, postoje samo dve mogućnosti da budem otkriven: da gonioci ponovo pretresu kuću ili ... da me vi izdate. Ono prvo je malo verovatno, a ono drugo... još manje.

– Na osnovu čega tako mislite? Odbili ste saradnju sa nama i ja nemam nikakvih obaveza prema...

– Obaveza, naravno, nemate – učtivo je prekide Dok i izvadi svoju pozlaćenu tabakeru. – Dozvoljavate li? – upitao je, a kada je ona klimnula glavom kresnuo je palidrvce i odbivši nekoliko gustih dimova, nastavio – Vi ste pametna žena i znate da nećete steći Hergrivsovu milost čak i ako me predate. On zna da ga mrzite iz dubine duše i da možete biti opasni. To vam neće oprostiti ma šta vi učinili. Sa druge strane, ja sam vam jedina šansa. Istina da sam odbio vašu ponudu kao i ponudu uvaženog gospodina Entila ali... priteran u tesnac, ja bih mogao da promenim mišljenje. Siguran sam da kao mudra žena to i sami znate. Dakle, misis Majer, logika nalaže da me sakrijete i pružite mi

šansu da razmislim. A ja vam obećavam da ću to i učiniti.

Posle nekoliko trenutaka njene usne se razvukoše u osmeh.

– Viste pravi mudrac, mister Houk i što vas više gledam i slušam, sve više sam uverena da niste običan revolveraš lutalica. Naprotiv, vi ste odlučan i drsko hrabar čovek, a osoba takvog kova ne pušta da ga nose plitke bujice. Uverena sam da će se o vama još čiti i stvarno... stvarno ne bih bila iznenađena kada bih jednoga dana saznala da ste čuvena ličnost. Jer, pitanje je da li se zovete Houk kao što se predstavljate. No, to sada nije ni važno. Dodite!

Zapalila je sveće i pošla sa njim uz stepenice. Kada su stigli na sprat zastala je ispred velikog zidnog ogledala i sačekala da joj Holidej priđe. Zatim je, na njegovo čuđenje, pritisnula jedan ukrasni detalj na okviru i povukla ogledalo k sebi. Ono se otvorilo poput velikih vrata iza kojih su se videla prava, nešto manja drvena vrata. Etel ih je otvorila i pokazala Holideju da je sledi.

– Uđite. Soba je mala, ali udobna i... bezbedna. Za nju ne zna niko osim mene i Lusile. Nemojte pomerati zavesu da neko ne bi video svetlost. Laku noć! – dodala je malo tiše, pružila mu svećnjak i udaljila niz stepenice.

Dok je klimnuo glavom, ušao u sobu i privukao za sobom veliko ogledalo. U trenutku mu se učinilo da je u prorezu jednih odškrinutih vrata ugledao Lusilino lice.

Svukao se i legao u postelju obuzet razmišljanjima o svojim budućim koracima. Više nije bilo govora o neutralnosti jer svrstao na jednu stranu. Čak i da je mogao da se dočepa Miga i sve napusti, pratile bi ga Lesliejeve poternice koje bi mu zagorčale život.

Kratko je uzdahnio i ispružio se. Sada nije mogao da bira: morao je stupiti u igru i izboriti se još jedan dan života.

Kao i uvek.

Sudbinski tok događaja se nastavljao.

VI

Te noći do temelja je izgorela trgovina Džima Trimsa, a nekolicina Hergrivsovih ljudi pokušali su da zapale imanje Bena Entila. To su bile prve vesti koje mu je Etel saopštila kada je sutradan oko devet sati sišao iz svog bunkera – sobe odmoran, svež i spreman za veliki obračun.

– Iako ste uklonili Heketa onaj prokleti Hergrivs nastavlja po starom, mister Houk – dodala je Etel žučno. – Jutros je poslao svoje ljude van grada da posete naseljenike i podsete ih za koga bi trebalo da glasaju. Ne sumnjam da će im kazati šta ih čeka ako se ne povinuju... Biće prebijeni, a možda i nešto gore.

– Izgleda da će izbori biti „vrući” – primetio je Holidej. – To znači da Hergrivs smatra kako bitka još nije dobijena.

– Nije dobijena ni za nas. A po svemu sudeći nas ne čeka niša dobro. Ben Entil će verovatno izgubiti izbore, a to će biti kraj. Prema tome, ne vidim razlog zašto da vam i dalje dam utočište. Čak šta više, to je sada veoma opasno.

Dok je značajno odmeri.

– Neće vam biti prvi put da se izlažete opasnosti.

Etel uzdahnu.

– Da, ali sada za to nemam razloga. Nego, šta ste odlučili? – zapitala je direktno. – Ne zaboravite da Hergrivs i njegove hulje žele vašu glavu i ...

Začutala je jer je Dok iznenada pri-trčao prozoru i raskrilivši krajičak zaves, pogledao na ulicu. Istog momenta ruka mu se mahinalno spustila do drške revolvera.

Ulicom je, sa puškom u rukama, išao namrgođeni Džim Trims. Pratio ga je Lens Keleher.

Holidej je rukom sklonio Etel u stranu i brzo izašao napolje. Nije obratio pažnju na upozorenje usplahirene Lusile koje se mešalo sa prekornim glasom njene tetke. Išao je što je brže mogao i stigao do glavne ulice baš u trenutku kada je Džim Trims zastao pored šerifa Leslija i njegovih „pomagača”. Niko ga nije primetio pošto su sve oči bile uperene u Trimsa i Leslija.

– Hergrivs mi je noćas spalio kuću, šerife – dobacio je Trims muklo. – Šta ćeš preduzeti povodom toga?

Lesli se ružno isceri.

– Imaš li svedoke? – zapitao je.

– Naravno da imam. Četiri svedoka videla su kako je taj nitkov iza tebe oko dva časa posle ponoći pobegao iz moje trgovine.

Lesli se okrete prema jednom veoma krupnom plavokosom čoveku. No, nije ništa rekao niti bilo šta učinio.

– Kakva je bila vidljivost, Trimse?

– Pri zapaljenom zidu uz koji je lizala vatra do polovine sprata, vidljivost je bila đavolski dobra. Nema nikakve sumnje da je taj lupež zapalio moju trgovinu i zato tražim od tebe da ga uhapsiš i zadržiš u zatvoru do suđenja.

– Misliš li baš na Kulsena? – upita Lesli praveći se nevešt.

– Ne znam niti me je briga kako se zove. Uhapsi ga ili ću ga ubiti.

Šerif Lesli se trgao, a onda važno isprsio. Dok Holidej je izašao iza ugla i nastavio preko trotoara držeći ruku blizu drške revolvera. Ali pre nego što je stigao da se umeša, Kulsen je potegao revolver i hladnokrvno pucao Trimsu u čelo. Vlasnik trgovine se neprirodno ukočio i napravio nekoliko koraka, a onda se bez reči skljkao na zemlju. Usplahireni Keleher je krenuo ka njemu, ali su ga u mestu zaustavila dva metka koja su se zarila u zemlju tik ispred njegovih čizama.

Od svih posmatrača na ulici pokrenuo se samo Dok Holidej. Sišao je sa trotoara i zastao, obasjan zlatastom svetlošću popodnevnog sunca.

– To je bilo ubistvo, Lesli – dobacio je.

– Ko to, do đavola, brblja... – počeo je šerif, ali je ugledavši Holideja odmah začutao. Ali zato robustni Kulsen nije mirovao: hitro se okrenuo, odgurnuo Leslija u stranu i ponovo zapucao.

Holidej je osetio vreli dah kuršuma na vratu, ali bilo je to samo peckanje koje ga nije omelo da izvuče oružje. Njegov „srebrni linkoln” se oglasio i pre nego što je plavokosi Kulsen uspeo bilo šta da uradi, pogodilo ga tačno u grudi. Sve je bilo završeno za nekoliko sekundi, a Kulsen je bio mrtav pre nego što je pao na zemlju.

Ostali su unezvereno podigli ruke.

Holidej se okrete prema Keleheru.

– Ukloni Trimsa sa ulice, a onda se vrati ovamo.

– U redu, Houk.

Na kraju ulice se pojavio Ben Entil.

– Dovedeite sada vaše glasače – do baci mu Dok čim se približio. – Možda je već kasno da se ishod glasanja promeni. Ali u svakom slučaju vredi pokušati – dodao je i odmah zatim prišao šerifu Lesliju.

Čuvar zakona bio je pepeljastosiv u licu, a njegovi zabezeknuti pratioci nemi i nekako ukočeni.

– Hajde da isprobamo tvoj zatvor, Lesli – reče Dok kratko.

Ovaj za zbunjeno pogleda.

– Šta... šta to nameravate, Houk?

– Napred! – odvrati Dok izvukavši revolver. – Hajde, krenite! Svi!

Niko se nije usprotivio.

Pošto ih je uz Keleherovu pomoć razoružao, Holidej je poterao Hergriv-

sove plaćenike do zatvora. Tamo je naterao Leslija da zatvori svoje „prijatelje”, a onda ga on sam zaključao u poslednju preostalu ćeliju.

Procenivši da neće biti hladnokrvno ustreljen, Lesli se malo pribrao i počeo da se vrpolti.

– Platićeš za ovo, Houk. Svega mi na svetu, Hergrivs će te obesiti kada mu budeš pao šaka!

– On je završio svoje u ovom gradu.

– Misliš? E pa prevario si se! Šta ćemo sa Edom Driskolom i ostalima? Salun je pun Hergrivsovih pristalica spremnih da skoče na njegov mig. Oni će te izrešetati kao sito. Napuniće te olovom!

– A gde je taj Driskol? – upita Dok glumeći nezainteresovanost.

Lesli se nervozno trže.

– Otkud znam? Ja nisam njegova dadilja. Samo... u gradu sigurno nije, to je izvesno pošto bi već odavno dojurio da vidi o čemu se radi. Verovatno ga je Hergrivs poslao u okolinu da „obrađuje” naseljenike.

– A možda je ipak tu, ali se uplašio i ne sme da se pojavi.

– Driskol uplašen?! – odbrusio je Lesli cinično. – Houk, kada si uko kao Džoni Heketa nisi se sudario sa glavnim čovekom. Pa Driskol je majstor! Onaj Heket nije mu bio ni do kolena! Mislim da ćeš u to uskoro i sam uveriti, ali za slučaj da nisi sasvim poludeo, otključaj ove ćelije i pusti nas, a ti se izgubi glavom bez obzira. Zagrizao si više nego što možeš da progutaš...

– Ništa se ti ne brini za mene, Lesli – odbrusi Dok muklo. Zatim je prišao prozoru i video kako odnose Trimsovo telo. Ben Entil i Etel Majer su bili okruženi ljudima i Dok se i nehotice nasmeši. Čim se Etel umešala sve će biti u redu, pomisli. Glasanje će biti nastavljeno, ljudi organizovani... bar onoliko koliko je to moguće.

Izašao je napolje i lagano krenuo prema salunu. Oslušnuo je kako se Etel i Keleher dogovaraju, video ljude koji su i pored svega krenuli da glasaju i sada prvi put pomislio da za grad još ima nade.

Nastavio je dalje i kada se našao naspram saluna, ugledao je cev puške uperenu prema njemu iza jednog od bočnih prozora. Potegao je hladnokrvno kao da pripaljuje cigaru i u trenutku kada se strelac pomerio ispalio mu metak u čelo. Nije se čuo nikakav krik, već samo lomljava, zveket stakla i tup udar o drveni pod.

Onda je zavládala tišina.

VII

Hergrivs se sakrio iza šanka i žestoko opsovao.

Njegovi plaćenici su ležali iza prevrnutih stolova na podu, a neki su se sklonili u obližnje ćoškové. Niko se nije micao.

– Do đavola! – procedi on ljutito – Pa gde je taj Driskol?

– Do sada je već trebalo da se vrati – odvratio je debeljuškasti barmen Bili. – Otišao je jutros oko pet.

– Stvarno ne znam šta se dešava – gundáo je Hergrivs i osvrnuo se oko sebe. Onda mu je pogled pao na četvoricu najbližih.

– Popnite se na krov – naredio je rukom pokazujući prema stepenicama – i pokušajte da ga smaknete.

– Ljudi se nelagodno zgledaše ; nikome se nije žurilo da stavlja glavu u torbu jer su već trojica stradala.

– Šta je? – povika Hergrivs nervozno, videći da ljudi oklevaju.

– O čemu se radi?

– On je veoma opasan i stalno menja mesto – odvrati mršavko duge kose.

– Već su nekolicina...

Hergrivs tako nešto nije mogao da podnese.

– Ne mogu da verujem ! – povikao je, naglo izvukao svoj pištolj i uperio ga čoveku u glavu. Iako su svi mislili da je to samo pretnja, on je povukao oroz i već sledećeg trenutka grmnuo je pucanj. Na čelu crnokosog čoveke pojavila se crvena mrlja i on se uz tup udar srušio na pod..

U prostoriji je zavládala tišina.

Hergrivs je nekoliko trenutaka zapanjeno zurio u nepomično telo, a onda pljesnuo rukama i pogledao za bezeknutu trojku koja nije verovala da im je tako lako ubio druga.

– Šta je, postoji neko ko neće da posluša? – proderao se i ljudi pognutih glava potrčáše uz stepenice. – Znate šta vam je zadatak – dodao je i još crven u licu, obratio se ljudima u salunu.

– I vi morate da krenete u akciju – kazao je. – Treba da rasterate Entilove ljude i sprečite ih da glasaju.

– A zašto? – viknu neko s kraja odaye. – Kakve veze ima hoćemo li glasati ili ne? To je sasvim...

– Ima! – prekide ga Hergrivs ljutito. – Ne mogu da preuzmem grad i osnujem gradsku upravu ako nisam propisno izabran. Zato uradite kao što sam rekao i ne plašite se Houka. Pa on je samo običan čovek!

Međutim, niko se nije pomerio.

Hergrivs opsova.

– Polazite! – viknuo je i ljutito zgabio barmena Bilija. – Ti kreni prvi, kukavice! A vi za njim! – dodao je vitlajući revolverom.

– Zašto ja, mister? – zavapi Bili.

– Pa ja nemam nikakve veze sa vašim sukobom.

– Hajde, polazi! – vikao je Hergrivs i dalje.

No, promućurni Bili iskoristio je trenutak kada se debeljko okrenuo i provukavši se kroz leptir vrata, šmugnuo u stranu.

Hergrivs je čuo kako se pravda i progundao nerazumljivu psovku.

– Čekajte, mister! – dobacio je jedan od plaćenika. – Ja, Somers, Lem i Skot pristajemo da ga sredimo, ako nama date nagradu.

– Dobićete trostruku platu! – viknu Hergrivs. – Samo napred, momci! Znao sam da mogu da računam na vas!

Somers je klimnuo glavom i hitro izašao na trem: Lem i Skot su ćut-

ke pošli za njim. Virdžil Hergrivs je sa olakšanjem odahnuo nadajući da mu se sreća ponovo osmehnula. No, ukočio se na vratima ugledavši Doka Holideja koji i je mirno stajao pred trgovinom na drugoj strani ulice.

I trojica plaćenika su ga ugledala i za tren zbunjeno zastala. Dok je iskoristio taj trenutak i glasno doviknuo:

– Konji su vam dole, na kraju ulice, momci! Bilo bi najbolje da se što pre izgubite.

No, Somers je krenuo rukom prema koltu što ga je stajalo života. Nije stigao ni da uzme oružje, a Dokov metak napravio mu je krvavu mrlju na košulji. Iznenaden, krenuo je prema pojilu za vodu da se zakloni, ali je pao sa poslednje stepenice i ostao da leži u prašini.

Zapanjeni ovakvim razvojem događaja, Lem i Skot krenuše na različite strane pokušavajući na taj način da zbune napadača. No, to nije predstavljalo problem za čoveka iz Džordžije: preciznim, munjevitim hicima zaustavio ih je u koraku pogodivši jednog u kuk, a drugog u donji deo stomaka.

Ljut zbog svega što se dešava, Hergrivs sa maši revolvera, ali dva hica u leptur vrata i jedan koji mu se zaustavio tik pored noge naterala su ga da se brže bolje povuče u salun.

Taman kada je odahnuo i obrisao znoj suočio se sa drugim šokom.

Salun je naime bio poluprazan jer su ostali plaćenici jednostavno pobjegli na sporedna vatra. Ali, došao je na

vreme da vidi kao se poslednja trojica upravo spremaju da uhvate maglu.

– Hej, kuda ćete ? – povikao je.

– Proklete kukavice? Sada ću vas...

Nije završio rečenicu jer se jedan od begunaca okrenuo i ispalio nekoliko hitaca. Prestravljen, Hergrivs se bacio na pod ne verujući šta ga je snašlo.

* * *

– Oh, bože moj! – uzbuđeno je uzviknula Lusila Majer kada je videla da je Dok, jednog za drugim, oborio trojicu Hergrivsovih plaćenika. Iako odrasla na Zapadu, do sada nije imala priliku da podmatra direktan revolveraški obračun.

Pored nje je stajao Ben Entil koji je samo duboko udahnuo: što tiče Etel Majer, njeno lice je sijalo od uzbuđenja.

– Znala sam – procedila je tiho.

– Znala sam da će se umešati. Trebalo je samo naći razlog.

– Nikada nisam video tako hladnokrvnog čoveka ! – dobacio je Lens Keleher oduševljeno, ni malo ne mareći za prekoran Entilov pogled.

– Ne obraćajte pažnju šta se tamo događa – kazao je stari ljudima koji su čekali u redu za glasanje. – Bez obzira na sve mi moramo izvršiti svoju dužnost.

Etel Majer ga ljutito odmeri.

– Zar ćete ga pustiti da se bori sam?

Starac stisnu usne.

– To nije moj način borbe i vi to veoma dobro znate. Ako želite da mu se pridružite, uzmite pištolj i raspalite, misis Majer. Ali upozoravam vas da ćete kasnije odgovarati za svoje postupke.

– Stvarno? – odvrati žena svađalački. – Zar ćete svima zabraniti da mu pomognu?

– Nameravam da ovde održim red i obezbedim poštovanje zakona. Houku sam ponudio mesto šerifa, ali je odbio. To znači da će se prema njemu postupiti kao i prema svakom drugom ko u ovom gradu pribegne nasilju. Ako taj princip izneverimo, čeka nas kaos.

– Stara licemerna budalo! – povikala je razjarena Etel. – Ti samo gledaš sebe! – dodala je, ogurnula Entila u stranu i pošla prema ljudima koji su stajali u redu za glasanje. – Zar niko od vas nema petlju da pomogne onom čoveku? – povikala je. – Zar ne vidite šta je već učinio i šta bi mogao učiniti ako mu neko pomogne?

Lens Keleher se ćutke izdvojio iz grupe i krenuo prema salunu. Pored njega je projurilo nekoliko jahača, Hergrisovih plaćenika koji su bežali glavom bez obzira. Kada je prišao malo bliže izvukao je revolver i nastavio da hoda opreznije. No, čim ga je ugledao, Dok mu je uz smešak dobacio:

– Hvala na dobrim namerama, ali bolje da pomognete kod glasanja, Kelehere. Hergrivs je dobio svoje.

– Ali gospodine Houk! Taj čovek je zao i i ne treba ga potcenjivati. Još ima Driskola kao glavni oslonac.

– Prepustite meni brigu o njemu. Dogovoreno?

Keleher je shvatio da ne treba da se prepire. Čutke je klimnuo glavom i vratio se odakle je pošao.

– Mister Houk čvrsto drži situaciju u rukama – kazao je.

Svi su ćutali, samo je Lusila izdužila vrat i očiju punih čežnje pogledala u tog elegantnog čoveka, neverovatno hrabrog, neobičnog i tajanstvenog, čoveka kakvog do tada nije videla.

– Neverovatan je, zar ne? – dobaci joj tetka Etel, a onda je lagano uhvatiti za ruku. – Razumem te u potpunosti, ali od toga nema ništa. Znaš, draga, tipovi kao što je on dolaze, odlaze i ne zadržavaju se na jednom mestu. I uvek su predmet ženske čežnje jer su naprosto neuhvatljivi.

* * *

Hergrivs je bio u sedlu, uzbuđen i pomalo uplašen. I sam se iskrao na zadnja vrata i uspeo da izađe iz grada samo da jednom željom: morao je da nađe Driskola koji mu je bio jedina nada. Sve mu se rušilo, svi planovi su došli u pitanje tako da je bio potpuno obezglavljen.

Na svu sreću jahač koji mu je išao u susret bio je – Ed Driskol!

– Šta se desilo? – upitao je crvenokosi revolveraš prilazeći.

– Houk je poludeo. Umešao se i napravio pokor.

– Zašto ga niste sredili?

– Misliš da nismo pokušali, Ede? – zapitao je obrisavši znoj. – Upotrebio sam sve snage koje sam imao. Ali... nadmudrio nas je. Leslija i njegovu ekipu strpao u zatvor, nekolicinu ubio, a drugi su pobjegli. Zamisli da...

– Ispao si budala – presekao ga je Driskol hladno.

– Da, možda je tako – priznao je Hergrivs nevoljno. A ti nisi bio tamo da vidiš kako se sve uskomešalo. Uostalom, gde si se tako dugo zadržao?

Driskol ljutito pljunu u prašinu.

– Imao sam problem sa jednom rančerskom porodicom. Otac i sinovi su me dočekali sa puškama u rukama i došlo je do manjeg obračuna...

– Ranjen si?

– Samo ogreban – odvрати Driskol prezrivo i pokaza na pocepan rukav. – Ali, nemoj sada o tome. Šta je sa ostalim ljudima?

– Pobjegli su, prokletnici!

Driskol iskolači oči.

– Ne mogu da verujem da si tako nešto dopustio. Pa nije taj Houk neuništiv!

– Nije, ali... neverovatan je. Do sada je sredio četvoricu naših, nekolicinu zatvorio i... još uvek pretili. Mislim da nam je jedina šansa da sačekamo mrak...

– Nećemo čekati mrak ! – prekide ga Driskol ljutito.

Hergrivs se trže:

– Onda idi... pa će te ubiti.

Driskol za tren zastade.

– Ja ništa ne čekam. Ideš li sa mnom?

Hergrivsu se nije sviđao ludački sjaj u Driskolovim očima, ali... jednostavno nije imao kud. Na putu do grada revolveraš mu je izložio svoj plan; on će osloboditi Leslija i ostale momke iz zatvora, a sam Driskol će potražiti Holideja.

Tako je i bilo. Rastali su se na prvom uglu: Hergrivs je krenuo prema zatvoru, a Driskol je produžio do centar. Kada je stigao do velike trgovine zategao je vođice i posmatrao kako Keleher prebrojava glasove na očigled oduševljene gomile koja je čekala da pozdravi neporeciv izbor Bena Entila za gradonačelnika Maršavila. A među okupljenim građanima nije bilo Holideja.

Driskol je petama poterao konja i izašao na ulicu gde ga je svako mogao lako videti. Naravno, svi su ga spazili, ali mu niko nije stao na put i pokušao da ga zaustavi. A onda je iz dovratka trgovine izašao Dok Holidej.

Driskol ga je primetio i u istom trenu zaustavio konja.

– Danas si stekao priličnu slavu, Houk? – doviknuo je zajedljivo. – Ko te plaća i zašto?

– Niko, Driskole, ali to tebi ništa neće pomoći.

Revolveraš se isceri.

– Ne budi tako siguran, skitnice. Pre nego što završim s tobom voleo bih da znam ko još ima petlju da mi se suprotstavi.

– Niko... – odvrati Dok kratko.

Driskol okrete konja u desnu stranu.

– Da se ti nisi pojavio sve bi bilo previše lako. A ja ne volim kada stvari idu previše lako kao što je voleo moj prijatelj Džoni Heket. U stvari, biće najbolje da ti to pokažem.

– Pa dobro, pokaži mi onda, Driskole – dobacio je Dok izazovno.

Na revolveraševom čelu nabrekle su vene dok mu je vilica gnevno zaigrala.

– Budalo – procedio je kroz stisnute zube i krenuo rukom ka opasaču.

Oba revolvera zagrmela su gotovo u istom trenutku.

Kada se dim baruta razišao, Dok Holidej je još čvrsto stajao na nogama.

Ed Driskol je, pak, lagano klonuo po konjskom vratu. Revolver mu je iskliznuo iz ruke; pokušao je da ga uhvati ali prsti su ga izdali. Iz rane na grudima šiknuo je mlaz krvi. Njegov konj je poskočio, a onda se propeo na zadnje noge i zbacio jahača na prašnjavo tlo.

Holidej mu je prišao, okrenuo ga vrhom čizme na leđa i mirno osmotrio. Bledo beživotno lice sada je bilo sasvim drugačije nego pre nekoliko sekundi. Šta je život, pomislio je, uzeo Driskolov revolver i pošao ka drugom kraju ulice.

Virdžil Hergrivs je čuo pucnje i stao kao ukopan. Znao je da je došlo do obračuna, ali nije mu bio poznat njegov ishod. Polako je otvorio vrata zatvora i ušao unutra. Odmah je spazio Maksa Leslija koji je nervozno stezao rešetke.

Čim je ugledao Hergrivsa šerif odahnu.

– Nađite ključeve što je moguće pre, mister. Neko ih je bacio u dvorište.

On se u trenutku zbunio.

– Ja... Oh, da, svakako! Idem po ključeve! – dobacio je i izašao napolje nesigurnim korakom. – Čuo je buku koja je dopirala iz centra, a onda i uzvike zbog kojih se sledio. Nije bio siguran, ali činilo mu se da ljudi uzvikuju ime Bena Entila...

Znači... gotovo je, pomislio je. Ali kako je to moguće? Šta je sa Driskolom?

Poskočio je pošto je našao ključ i žurno krenuo ka ulazu. Ali baš u trenutku kada je pritisnuo bravu začuo je iza leđa jasan, razgovetan glas.

– Ruke gore, Hergrivse! Zakasnio su sa oslobađanjem prijatelja!

Pretrnuo je, ali se ipak okrenuo.

Lagano je podigao glavu i ispred sebe ugledao Houka, Lensa Kelehara i četvoricu građana. Pošao je rukom ka unutrašnjem džepu, ali poznat zvuk povlačenja oroza učinio je svoje. Zustavio se u pokretu, svestan da je izgubio.

– Tako je već, bolje – dobacio je Keleher. – Sada baci pištolj, Hergrivse. Smestićemo te u ćeliju dok ne dođe

dobar sudija i ne odredi ti kaznu za sve što si učinio.

Ne, to nije moguće, pomisli Hergrivs i pođe rukom ka znutrašnjem džepu.

Poslednje što je čuo bio je strahovit prasak posle koga je usledio oštar bol.

Zatim je potonuo u bezdan.

* * *

– Dobro ste, mister Houk? – upitale je Etel Majer svog najomiljenijeg gosta koji je te večeri boravio u njenom salunu. – Sve je u redu?

– Jeste, misis Majer. Samo sam malo umoran.

Ona se osmehnu.

– Potpuno vas razumem. Inače, htela sam nešto da vas pitam...

– Izvolite ?

– Bili se ozbiljni kada ste rekli kako ste ovde samo u prolazu?

– Najozbiljniji. A zašto?

– Htela sam nešto da vam ponudim, ali sada...

– Razgranavate posao?

– Tako nekako. Mada ne znam šta ću sa onim čistuncem Entilom...

– Da li će i Lusila raditi sa vama?

Stara gospođa se nasmeja.

– Naravno. Pametna je i...

– Vodite računa šta ćete joj dati, misis Majer – dobacio je Dok, rukom dodirnuo obod šešira i požurio.

Etel se zaverenički nasmeši.

– Neki njegovi potezi i dalje su zagonetni, šerife – kazala je i dosula piće

Lensu Keleheru koji je na grudima nosio šerifsku zvezdu.

Lens je želeo nešto da kaže, ali ga je baš tada lupnuo po ramenu razbarušeni telegrafista koji je u ruci držao komad papira.

– Šerife? Izvinite što vas prekidam, ali.... stigao je odgovor iz Krida.

Lens se zahvali mladiću u pažljivo pogleda u papirna kome je pisalo:

– Osoba po imenu Djuk Houk je nepoznata. Ime je verovatno izmišljeno. Opis koji ste poslali odgovara pustolovu i revolveršu, Doku Holideju.

Keleher je još jednom pročitao telegram i bez reči ga pružio Etel.

Pročitavši ga, ona pljesnu rukama.

– Dok Holidej! – povikala je oduševljeno. – Pa, naravno, ko bi drugi mogao da se suprotstavi celoj bandi plaćenika. – Dok Holidej! – ponovila je ponosno. Lusili će biti drago što taj čovek... što mu je baš ona draga.

Nasmešila se i sa ponosom pomislila na svog čuvenog gosta.

– Zaista smo srećni što se ovde zaustavio.

Keleher se namršti.

– To je tačno, ali ... ja sam čuo da se on nikada ne zadržava dugo na jednom mestu.

Možda će ovde napraviti izuzetak, pomisli Etel sa osmehom.

KRAJ

**Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
ILUSTROVANI
ENGLESKO-SRPSKI
rečnik omogućiće
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!**

**250
dinara**

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20

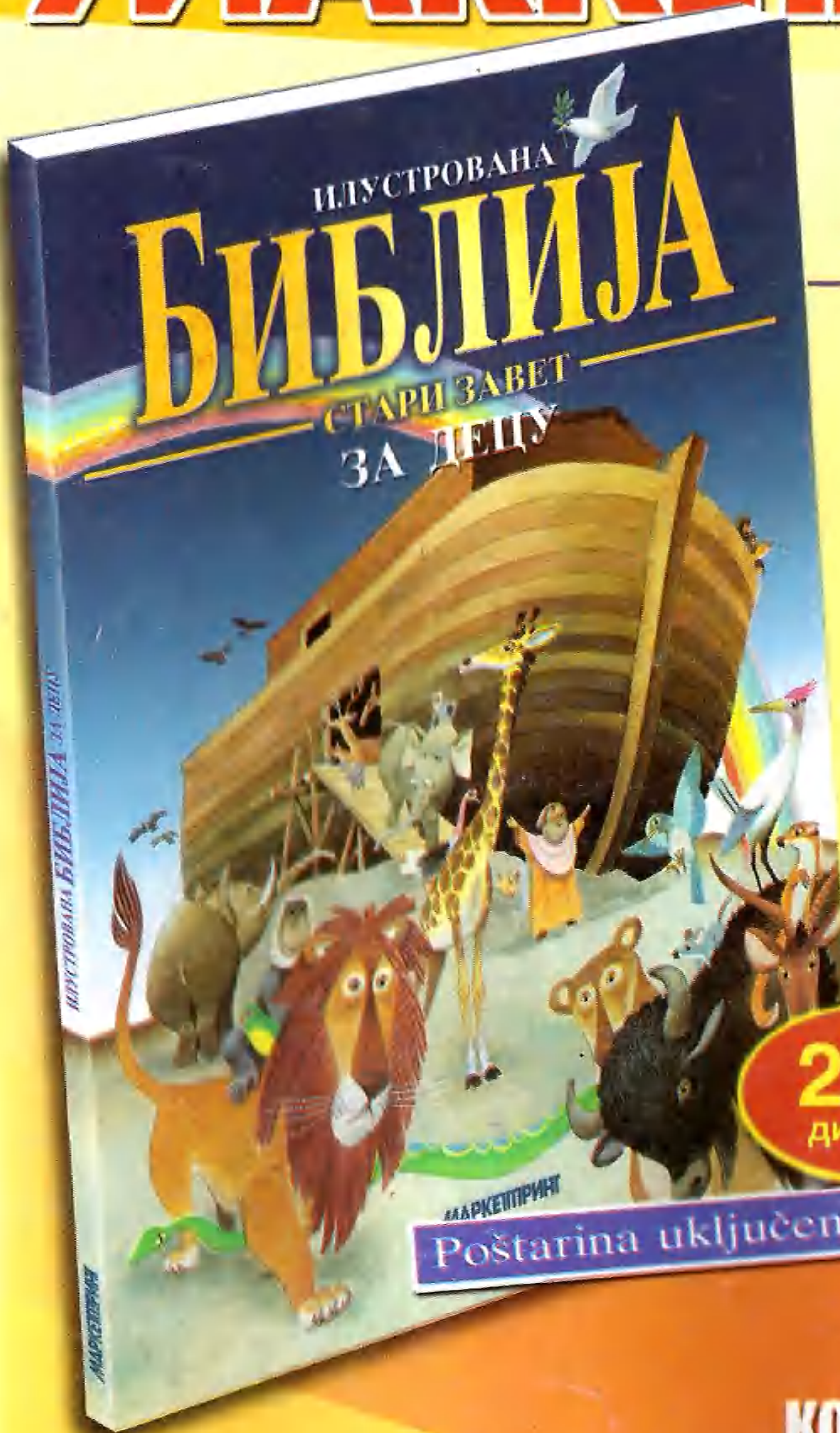
Đorđa Zličića 34

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

MARKETPRINT
Poštarina uključena u cenu!

80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

00409

9 770353 000002